

R. F. Kuangová

SPALUJÍCÍ BŮH

Host

Pokud máte rádi temnou fantasy pro dospělé, určitě sáhněte po tomto mistrovském díle její nejmladší a možná nejtemnější dcery.

The Fantasy Book Review

Přeložila Daniela Orlando

R. F. Kuangová

SPALUJÍCÍ BŮH

BRNO 2024

The Burning God

Copyright © 2023 by Rebecca Kuang

All rights reserved

Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2020

Jacket illustration © JungShan

Maps by Eric Gunther © 2017 Springer Cartographics

Translation © Daniela Orlando, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2131-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2132-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2133-3 (MobiPocket)

*Mým drahým čtenářům,
kteří u této trilogie vydrželi
s přichystaným vědrem na slzy
až do konce.*

VNITROZEMÍ

POUŠŤ-BAGHRA

Ťan-šan

Wutanské hory

Sinegard

přehrada
Čtyři soutěsky

PES

ŠKARIGONSKÁ
NĀHORNÍ PLOŠINA

BERAN

KRYSA

pohoří Pao-lej

BUVOL

ZAJIC

OPICE

KANEC

Jižní Mu-šuej

pohoří Ta-pa

KOHOLE

DRAK

Anchilún

svazové
• obchodní
stanice

K
U
N

Narínské moře

Mukenský svaz

Churdalaj

Omonodský záliv

• Čulú Korich

Spýr

T
Y
G
R

H
A
D

Golyn
Nis

pohoří Ma-tac

Sarhap

jezero
Po-jang

Východní Mu-žuej

Golyn

pohoří Čchin-ling

Kuchoninské hory

Předmluva

„Neměli bychom to dělat,“ pronesla Ta-ťi.

Táborový oheň planul nepřirozeným odstínem fialové, jiskřivým a vyčítavě syčícím, jako by vnímal její pocit viny. Úponky plamenů se natahovaly jako chňapající ruce a vzápětí se proměňovaly v mihotavé tváře, při jejichž spatření se jí ještě po několika měsících svíral žaludek studem. Odvrátila zrak.

Jenže mrtvé měla vypálené zevnitř do očních víček, s ústy stále otevřenými pohoršením nad její zradou. Jejich šepot se jí rozléhal hlavou, stejně jako každou noc ve snech.

Vražedkyně, říkali. Nevděčnice. Kurvo.

Hrud' se jí sevřela strachy. „Já si myslím, Ž'-ko, že bychom to ne—“

„Teď už je na pochyby pozdě, miláčku.“ Ž'-ka, usazený u ohně naproti ní, svazoval vzpouzejícího se jelena se svou obvyklou bezohlednou, otrlou úsporností. Kolem ohně už rozložil do dokonalého trojúhelníku tři nože se zubatým ostrím, uloupené mrtvolám ketrejdských lučištníků. Ta-ťi se toho svého ještě ani nedotkla. Naháněl jí hrůzu — lesklý kov vypadal jedovatě, záštiplně. „Nemáš pocit, že odsud už není cesty zpět?“

Jelen natáhl krk ve snaze vymanit se z jeho sevření. Ž'-ka mu sevřel rukou parohy a přirazil mu hlavu k zemi.

Plameny vyšlehly do výšky a šepot nabral na síle. Ta-ťi sebou trhla. „Připadá mi to jako špatnost.“

„Odkdy jsi tak zbabělá?“ vyprskl Ž'-ka.

„Jen mi to dělá starosti. Ceveri říkala...“

„Koho zajímá, co říkala?“ Ž'-kův hlas zněl nedůtklivě, defenzivně. Ta-ťi věděla, že se také stydí. Viděla na něm, že v hloubi duše lituje, že si zvolili tuhle cestu. Ale přiznat to nemůže. Kdyby to udělal, zničilo by ho to.

Ž'-ka přimáčkl jelenovi krk kolenem a kolem předních nohou mu hbitě ovinul motouz. Jelen otevřel tlamu, jako by se chystal zařvat, ale zmoohl se jen na zdušený, strašidelný chropot. „Ceveri vždycky mlela nesmysly. Věštba, to určitě — téměř blábolům nevěř. Říkala jenom to, co nám chtěla podsunout sorqan sira.“

„Říkala, že nás to zabije,“ namítla Ta-ťi.

„Přesně takhle to neřekla.“

„Ale skoro.“

„Ach, Ta-ťi.“ Ž'-ka utáhl surovým trhnutím poslední uzel, prohlédl si své dílo, pak vstal a přisedl si k ní. Začal jí pomalým kroužením dlaní masírovat záda. Chtěl ji tím utěšit. Připadala si jako lapená do pasti. „Myslíš, že bych dopustil, aby se ti něco stalo?“

Ta-ťi se snažila pravidelně dýchat.

Dělej, co řekne, opakovala si v duchu. Takhle se přece dohodli s C'-jou. *Drž hubu a krok, jinak Ž'-ka vymyslí, jak se tě zbavit*. Měla by za tenhle obřad být vděčná. Poskytne jí ochranu, svrchovanou záruku, že ji Ž'-ka nemůže zabit, aniž zabije i sám sebe, záštitu pro sebe i pro C'-ju.

Ale pořád měla hrozný strach. Co když to bude horší než smrt?

Vrátil se jí hlas. „Musí to jít nějak jinak...“

„Nejde,“ vyštěkl Ž'-ka. „Takhle už moc dlouho nevydržíme. Na to se tahle válka až moc rozrostla. Nadělali jsme si příliš mnoho nepřátel.“ Ukázal nožem k lesu. „A jestli C'-ja bude pořád takhle vyvádět, nedožije se zítřka.“

Nedožije se, protože jsi ho k tomu dotlačil, chtěla mu odseknout Ta-ti. Ale udržela se, protože se bála, že by tím na sebe přivolala jeho vztek. Jeho krutost.

Nemáš na vybranou. Už dávno si uvědomila, že pokud si chce zajistit bezpečí, musí to zařídit tak, aby pro Ž'-ku byla naprosto nepostradatelná. Nezbytná, spjatá a připoutaná k samotnému jeho životu.

Ž'-ka si přiložil ruce k ústům a zvolal: „No tak, C'-jo. Ať už to máme za sebou.“

Stromy mlčely.

Ž'-ka zvýšil hlas: „C'-jo! Víím, že tam jsi.“

Třeba zdrhnul, pomyslela si Ta-ti. *Má přece za ušima.*

Zauvažovala, co by asi Ž'-ka udělal, kdyby se C'-ja opravdu pokusil o útěk. Samozřejmě by ho pronásledoval a nejspíš by ho i dostihl — odjakživa byl z nich všech nejsilnější a nejrychlejší. Trest by byl strašlivý. Ale Ta-ti by mohla Ž'-ku chvíli zdržet, aby C'-ja získal náskok, a i kdyby ji to mělo stát život, aspoň jeden z nich by vyvázl.

Jenže C'-ja vzápětí vyšel z lesa. Vrávoral jako opilý. Ve tváři měl ten užaslý, nepřičetný výraz, který u něj poslední dobou byla zvyklá vídat běžně. Věděla, že se pojí s nebezpečím. Nenápadně sjela rukou k noži.

Ž'-ka vstal a vydal se mu vstříc jako ošetřovatel k tygroví, s rukama obezřetně rozpraženými před sebou. „Jak ti je?“

„Jak mi je?“ C'-ja naklonil hlavu na stranu. „Jakpak to myslíš?“

Ta-ti si všimla, že Ž'-ka polkl.

„Můžeš si sem jít sednout?“ zeptal se.

C'-ja zavrtěl hlavou a zahihňal se.

„To není vtípné,“ procedil Ž'-ka. „Pojď sem, C'-jo.“

„C'-jo?“ C'-ja zabloudil očima k nebi. „Kdo je to?“

Ž'-ka sáhl po meči. Ta-ti zvedla nůž. Připravovali se na to, všichni tři, s C'-jovým svolením. Musí udeřit, než otevře bránu...

C'-jova tvář se roztáhla v příšerném šklebu. „To byl vtip.“

Ž'-ka svěsil ramena. „Jdi do prdele.“

Ta-ťi vydechla a pokusila se zklidnit zběsile bušící srdce.

C'-ja se posadil se zkrříženýma nohama k ohni. S prchavým náznakem zájmu zaletěl očima ke svázanému jelenovi. „Chová se dost krotce, co?“

Zvedl ze země svůj nůž a zamával jím jelenovi před očima. Od zubatého ostří se odrážely odlesky ohně. Jelen ležel klidně, netečně. Nebýt odevzdaného, lopotného dechu, mohl klidně být mrtvý.

„Ta-ťi mu strčila do tlamy hroudu opia,“ odpověděl Ž'-ka.

„Á.“ C'-ja na ni mrkl. „Šikulka.“

Ta-ťi litovala, že droga nezabrala už dříve. Litovala, že Ž'-ka ji nenechal působit. To by ale vyžadovalo soucit — vlastnost, jíž se mu v žádném případě nedostávalo.

„Dělej, Ta-ťi.“ Ž'-ka na ni zamával nožem. „Neprotahujme to.“

Ta-ťi seděla jako přimrazená. Hlavou jí proletělo, že by mohla utéct. Rozklepala se jí kolena.

Ne. Není úniku. Když to neudělá pro sebe, tak to aspoň musí udělat pro C'-ju.

Pořád si ze všeho dělal srandu. Nikdy se nenaučil brát něco vážně — jen jeho mohla pobavit vyhlídka, že přijde o rozum. Ale její obavy, její a Ž'-kovy, byly vážné. C'-ja se už několik měsíců potácel na hraně mezi přičetností a šílenstvím a oni netušili, kdy se nadobro zřítí do prázdna. Jen tohle ho mohlo přivést zpět.

Ale co všechno je to stálo!

„Zvedněte nože,“ nařídil Ž'-ka.

Poslechli. Jelen poslušně ležel pod čepelemi, oči měl otevřené a skelné.

Ž'-ka začal promlouvat. S každým slovem zaříkání, kvůli němuž lhali, mučili a vraždili, jen aby se ho dopídili, se oheň zvedal výš a výš, dokud se k nočnímu nebi nenatahovaly třímetrové plameny. Když ta slova pronášela Ceveri, zněla jako hudba. V Ž'-ko-

vých ústech zněla jako kletba. Ta-ťi pevně zavřela oči a pokusila se vytěsnit z hlavy křik.

Ž'-ka domluvil. Nic se nestalo.

Chvilí seděli čím dál užasleji, dokud ticho neprolomil C'-jův smích.

„Jsi normální, do prdele?“ obořil se na něj Ž'-ka.

„Říkáš to špatně,“ řekl C'-ja.

„Co to má kurva znamenat?“

„To ten tvůj přízvuk. Nezabere to, když ta slova takhle przníš.“

„Tak si to odříkej sám,“ odsekl Ž'-ka a polohlasem dodal ještě něco. Mukenský výraz, nadávku, kterou pochytil jako malý. *Koňomile*.

„Neznám slova,“ opáčil C'-ja.

„Ale znáš.“ Do Ž'-kova hlasu se vplížil nádech zlomyslnosti.

„Tebe je naučila jako prvního.“

C'-ja strnul.

Nedělej to, zapřísahala ho v duchu Ta-ťi. Zabijeme ho a utečeme.

C'-ja se pustil do zařikání. Pozvolna přešel z ochraptělého šepotu do zvučného plynulého volání. Tentokrát už slova zněla víc jako ta, která pronášela Ceveri. Tentokrát už se v nich skrývala moc.

„Teď,“ zašeptal Ž'-ka a všichni tři pozvedli nože, aby zavraždili posledního potřebného nevinného.

Když bylo po všem, prázdnota je vyvrhla zpět do jejich hmotných těl. Byl to podobný šok jako ledová sprcha. Ta-ťi se zprudka předklonila a zalapala po dechu. Pod nohama pocítila přepevnou půdu a v plicích líbezně svěží vzduch. Dosud známý svět nyní zpodivněl, byl pevný, krásný a zahalený tajemstvím. Ta-ťi hořela zevnitř a trásla se ryzí mocí, která jí projížděla tělem.

Připadala si plnější života než kdy dříve. Teď už neměla jednu duši, ale tři, teď byla úplná, teď jí bylo... víc.

Ještě se úplně nevrátili z duchovní sféry. Jejich sepětí se nerozpojilo. Pořád viděla C'-jovi i Ž'-kovi do duše a jejich úvahy jí vpadávaly do mysli tak hlasitě, že měla co dělat, aby je oddělila od svých vlastních.

U C'-ji cítila mrazivý, bezmocný strach spojený s nesmírnou úlevou. Tohle nechtěl. Po ničem z toho netoužil. Hrozně se bál, co by se z něj mohlo stát, ale také byl vděčný, že ho to uchránilo před tou druhou možností. Byl za to pouto vděčný.

U Ž'-ky vnímala povznášející blaho i opojný přívál ctižádosti. Chtěl víc. Nevšímal si dokonce ani paniky sálající z C'-ji. Myslel na velké věci. V duchu už je viděl na bojišti, u jednacího stolu, na třech trůnech.

Pro Ž'-ku to byla poslední překážka. Teď se řítili vstříc budoucnosti, kterou si pro ně odjakživa představoval.

I Ta-ťi po ní toužila. Jen si nebyla jistá, jestli to přežije.

Pomalu otevřela oči. Krev na jejích rukou se v měsíčním svitu zdála být černá. Oheň už skoro vyhasl, přesto jim hrozilo, že je udusí dým. Nechybělo mock tomu, aby Ta-ťi přepadla do žhavých uhlíků, aby zabořila tvář do popela a na místě to skoncovala.

Silné prsty jí sevřely rameno a odtáhly ji zpět.

„Opatrně.“ Ž'-ka se zazubil.

Ta-ťi nedokázala sdílet jeho radostné rozpoložení.

Když se po letech mučila vzpomínkami na jejich trojici na samém začátku, předtím, než se to všechno tak strašně zvrtilo, už si nevybavovala, jaký to byl pocit, poprvé se usoukotvit. Nevybavovala si vzrušující pocit moci ani ten děsivý a přitom nádherný vjem odhalení vlastního nitra. Vybavovala si jen ochromující strach, jistotu, že jednoho dne zaplatí za ukradená tajemství krví.

A Ceveri. Pořád měla před očima zuboženou tvář mrtvé dívky a slyšela naprosto zřetelně poslední varování, které pronesla, než jí C'-ja vyrval srdce z hrudi.

Mám pro vás věštbu, řekla.

Jeden zemře.

Jeden bude vládnout.

A jeden bude spát do skonání věků.

Část I

Kapitola 1

Rin cítila, jak jí tepe v zápěstí.

Ráno před útokem ze zálohy mívala vždycky dojem, že je něco ve vzduchu, jako by jí i všemi vojáky kolem ní prochvíval nějaký elektrický náboj, jiskřící pozůstatek bouřky. Když bojovala za republiku, nikdy takovou energii necítila. Vojáci Jin Vaisry byli zpočátku dokonalí profesionálové, zakabonění, neústupní, odhodlaní splnit úkol a vypadnout. Ke konci už byli zaražení. Zoufalí.

Ale vojáci jižní koalice zuřili a síla zuřivosti je sama o sobě protáhla ubíjejícími týdny základního výcviku a zakrátko z nich udělala schopné zabijáky, přestože mnozí z nich ještě docela nedávno ani nevěděli, jaké to je, držet v ruce meč.

Pomáhalo tomu, že si ten boj brali osobně. Chudla sice nebyla jejich město, ale ležela v jejich provincii a za mukenské okupace trpěli v provincii Opice všichni stejně. Vysídlování, drancování, znásilňování, vraždění, hromadné popravky. Po celé zemi se odehrál tisíc masakrů stejného rozsahu jako v Golyn Nís a všem to bylo jedno, protože jih byl vždycky republice i říši ukradený.

Ale tu a tam na jihu přežili muži a ženy, kteří chtěli pomstít své mrtvé a z těch se teď skládalo Rinino vojsko.

Minuty se vlekly a se shromážděnými jednotkami to dychtivostí šilo jako s loveckými psy čekajícími na vypuštění. A Rin

vnímala, jak jí v zápěstí brní jako v hromosvodu, jak jí loktem každou vteřinu projíždí milion bolestivých záchvěvů.

„Přestaň si to škrábat,“ napomenul ji Kitáj. „Takhle si to zhoršuješ.“

„Bolí to,“ odpověděla.

„Protože si to škrábeš. Nech to na pokoji a zahojí se to rychleji.“

Rin si přejela prsty po rozpraskané, hrbolaté pokožce pravé ruky v místech, kde zápěstní kosti měly přecházet do předloktí. Zatařala zuby, aby přemohla nutkání zarýt nehty do masa, už dávno rozdrásaného do živého.

Ruku si dala amputovat tentýž večer, kdy zakotvili v Anchilúnu. To už z končetiny byla po dvou týdnech na moři hnijící masa sněti. Navzdory veškeré snaze lékařky Černých lilii o vysterilizování rány zůstalo v pokožce tolik otevřených ranek, že infekce se jen zázrakem nerozšířila dál do paže. Byl to krátký zákrok. Moagin osobní lékař ruku uřízl, okrájel hnijící tkáň a zašil pokožku přes obnaženou kost do úhledného laloku.

Rána jako taková se zahojila docela čistě. Ale jen co Rin přestala užívat opiovou tinkturu, ze zápěstí se stala pochodeň planoucí nesnesitelnou bolestí. V prstech, které už neměla, cítila několikrát za hodinu fantomové bolesti. Ty byly občas tak hrozné, že Rin bušila rukou do zdi, aby to bodání přehlušila silnější bolestí, jenže pak si vždycky vzpomněla, že už žádnou ruku nemá. To bodání bylo smyšlené. A nemůže přece otupit bolest, která existuje výhradně v její mysli.

„Rozškrábeš si to do krve,“ řekl Kitáj.

Bezděčně se v tom začala zase nípat. Sevřela si pahýl prsty a pevně ho stiskla ve snaze zapašit svrbění čistě otupujícím tlakem. „Už z toho šlím. Nejde jenom o to svědění, ale o ty prsty. Jako bych je pořád cítila a bodalo mě do nich tisíc jehel, ale nemůžu s tím nic dělat.“

„To si asi umím představit,“ poznamenal Kitáj. „Taky to občas cítím. Takový záchvěvy zničehonic. Což je zvláštní, když se

nad tím zamyslíš — já přece prsty mám, ale ta bolest přichází od tebe.“

Před operací se báli, že odříznutím její shnilé pravičky by mohli připravit o ruku i Kitáje. Neznali ještě meze svého usoukotvení. Věděli, že smrt jednoho znamená smrt obou. Každý vnímal bolest toho druhého a zranění utrpěná jedním se u druhého projevovала jako bledé, matně viditelné jizvy. Ale nevěděli, co to znamená pro amputace.

Než ale připluli do Anchilúnu, infikovaná místa se jí tak zanítila, že je to oba nesnesitelně bolelo a Kitáj procedil zařatými zuby, že jestli si Rin tu ruku neuřízne, uhryzne jí ji sám.

Jeho ruka zůstala k jejich velké úlevě neporušená. V místech řezu se mu kolem zápěstí objevila vystouplá bílá linka, ale prsty měl pořád funkční, byť trochu ztuhlé. Rin občas viděla, že mu dělá potíže udržet psací štětec a oblékání mu teď ráno trvalo mnohem déle. Ruka mu ale zůstala, a přestože v tom Rin nacházela útěchu, chtě nechtě na něj pořád žárlila.

„Vidíš to?“ Zamávala na něj zápěstím. „Tu přízračnou ručičku?“

„Měla by sis na to namontovat hák.“

„Nebudu si na to montovat žádnéj zasranej hák.“

„Tak teda čepel. Pak bys možná začala cvičit.“

Podrážděně se na něj podívala. „Však já se k tomu dostanu.“

„Nedostaneš,“ opáčil. „Jestli to takhle povedeš dál, tak až konečně zvedneš meč, bude to naposled.“

„Vždyť nebudu muset...“

„Víš, že bys mohla. Mysli, Rin. Co bude, až...“

„Teď ne,“ utrhla se na něj. „Teď o tom nechci mluvit.“

Nesnášela trénink s mečem. Štvalo jí, že musí levičkou zápolit s úkony, které kdysi pravičkou dělala mimoděk. Připadala si kvůli tomu bezmocně, hloupě a neschopně, a přitom se tak dlouho snažila přesvědčit samu sebe, že už není bezmocná. Když týden po zákroku poprvé sevřela meč, levička se jí roztrásla tak vysilující

slabostí, že hned zase znechuceně odhodila zbraň na zem. Znovu už by ten pocit nesnesla.

„Chápu, v čem je problém,“ řekl Kitáj. „Jsi nervózní.“

„To já nejsem nikdy.“

„Ale hovno. Jsi bez sebe strachy. Proto nejsi ve svý kůži. Máš nahnáno.“

A mám k tomu sakra dobrej důvod, pomyslela si Rin.

Bolavé zápěstí nebylo problémem, jen příznakem. Pořád čekala, až se něco zvrtně, cokoli. Třeba že by se prozradila jejich poloha. Mukeňané je možná očekávají.

Nebo by prostě mohli prohrát.

Takhle dobré obraně ještě nečelila. Mukeňané v Chudle vědí, že její oddíly se blíží, a už několik dní jsou ve střehu. Také vědí, že se mají obávat nočních útoků, ačkoli většina vojsk podnikajících útok ze zálohy by se neodvážila rozjet tak složitou akci bez dostatečného osvětlení. Nebude to žádný bezstarostný, drtivý nájezd.

Jenže Rin dnes nesmí selhat.

U Chudly se ukáže. Od chvíle, kdy unikli z Arlungu, mámila ze správce Opice velitelskou funkci a znovu a znovu se dozvíдалa, že nemůže vést do bitvy celé kolony, dokud nezíská potřebné zkušenosti. Dnes ji konečně pověřil velením.

Osvobození Chudly bylo jejím a jen jejím úkolem. Dosud bojovala v podobě jednočlenného útvaru, ohnivého kolosu, který jižní koalice vrhala do boje jako střelu se širokým záběrem. Teď vedla několikasetčlennou brigádu.

Tihle vojáci bojují pod jejím velením. To ji děsilo. Co když pod jejím velením zemřou?

„Máme to v malíčku. Strážte se mění každou půlhodinu,“ řekl Kitáj. Už to spolu prošli tucetkrát, ale opakoval to, aby ji uklidnil. „Poznáš to, až se změní hlasy. Do setmění pronikneš co nejbliž a pak udeříš během střídání stráží. Znáš signály?“

Zhluboka se nadechla. „Jo.“

„Tak si nemusíš dělat starosti.“

Kéž by jí jich mohl zbavit pouhým slovem.

Minuty se ploužily jako hlemýždi. Rin sledovala, jak se slunce sklání k horám a neochotně zachází, jako by je nějaké stvoření v údolí pod nimi táhlo k zemi.

Poté co Rin vyvolala na Spýru Fénixe a ukončila třetí makovou válku, nenásledovala žádná oficiální kapitulace Mukenského svazu. Z císaře Rjohaje a jeho potomstva se vmžiku staly uhelné sochy zavalené horami popela. Z mukenské císařské rodiny nepřežil nikdo, kdo by mohl jednat o míru.

A tak nebylo uzavřeno žádné příměří, žádná mírová smlouva. Žádní mukenští generálové nepředložili plány rozmístění svých jednotek a neodevzdali své zbraně nikarskému vedení. Místo toho se ze všech zbylých svazových vojáků na pevnině staly nepředvídatelné hrozby — skvěle vyškolení potulní vojáci bez cíle a státní příslušnosti. Jin Vaisra, bývalý správce Draka a nově zvolený prezident Nikarské republiky, s nimi mohl už před měsícem zatočit jednou provždy, ale ponechal jim volnou ruku, aby dlouhodobě oslabovali jeho spojence a on si mezitím mohl upevnit nadvládu nad hroutící se nikarskou říší. Teď se tyto roztroušené čtyři semkly do několika velkých nezávislých band terorizujících jih země. Nikařané a Mukeňané byli prakticky pořád ve válečném stavu. Mukeňané si během několika měsíců v podstatě podrobili jih i bez podpory poskytované srpkovitým ostrovem. A Rin to dopustila, protože byla posedlá Vaisrovým povstáním, zatímco skutečná válka se odehrávala doma.

Už jednu jižany zklamala. Podruhé to neudělá.

„Kazuo říká, že ty lodě pořád připlouvaj,“ pronesl nějaký hlas mukensky. Byl chlapecký, tenký a pisklavý.

„Kazuo je vypatlaněj kretén,“ odpověděl jeho společník.

Rin s Kitájem se krčili schovaní ve vysoké trávě. Připlížili se tak blízko k mukenskému ležení, že slyšeli jalové klábosení hlídek, jejichž tlumené hlasy se v nočním bezvětří nesly daleko. Rin však už mukenštinu pozapomněla, protože ji víc než rok nepoužívala, a teď musela natahovat uši, aby rozuměla, co říkají.

„Ten jazyk je jako hmyzí švitoření,“ stěžoval si jednou Ne-ča, když byli ještě hloupá děcka namačkaná do učebny na Sinegardu a nedocházelo jim, že válka, pro kterou trénují, není hypotetická.

Rin si vzpomněla, že Ne-ča výuku mukenštiny nesnášel. Nedomáhal tomu jazyku porozumět, když se pronášel standardním překotným tempem, a tak ho na každé hodině zesměšňoval a rozesmával spolužáky hatmatilkou, která zněla skoro jako opravdové věty.

„*Cvaky cvaky cvak*,“ říkával a pomlaskával přitom. „Jako broučci.“

Jako cvrčci, pomyslela si Rin. Na venkově už se tak Mukeňanům začalo říkat. Netušila, jestli je to nová nadávka, nebo stará urážka, vzniklá dříve, než se narodila. To druhé by ji nepřekvapovalo. Dějiny se vyvíjejí v kruzích, to už dneska moc dobře věděla.

„Kazuo říkal, že lodě začaly připlouvat do přístavů v provincii Tygra,“ ozval se první hlas, který slyšela, ten chlapecký. „Zajížďej do doků v přítmí a odvážej nás po hrstkách...“

Druhý hlídkující vyprskl. „To jsou kecy. Kdyby to dělaly, už bychom o tom věděli.“

Rozhostila se krátká odmlka. V trávě se někdo pohnul. Rin pochopila, že oba hlídkující leží na zemi. Nejspíš pozorují hvězdy. To od nich byla hloupost, nehorázná nezodpovědnost. Když oni ale působili tak mladě, spíš jako děti než vojáci. Že by si prostě jen neuvědomovali důsledky?

„Měsíc tady vypadá jinak,“ řekl první hlas posmutněle.

Tuhle frázi Rin znala. Naučila se ji na Sinegardu, bylo to staré mukenské úsloví, nějaký aforismus odvozený z báje o převozníkovi, který se zamiloval do ženy žijící na vzdálené hvězdě a postavil mezi oběma světy most, aby se mohli konečně obejmout.

Měsíc tady vypadá jinak. Chtěl tím říct, že by nejradši jel domů.

Mukeňané pořád mluvili o návratu domů. Slyšela to vždycky, když je odposlouchávala. Mluvili o domovu, jako by pořád ještě existoval, jako by srpkovitý ostrov byl nějaký nádherný ráj, kam se mohou snadno vrátit, kdyby pro ně připrula loď. Mluvili o svých matkách, otcích, sestřích a bratrech, kteří na ně čekají na břehu, protože se nějak zachránili před žhavými pyroklastickými proudy.

„Radši si na tenhle měsíc zvykej,“ odpověděl ten druhý.

Čím víc mluvili, tím mlaději jejich hlasy zněly. Rin si představovala, jak asi vypadají; podle hlasů to budilo dojem vytáhlých postav a ochmýřených horních rtů. Nemohli být starší než ona, maximálně něco málo přes dvacet, ale spíš mladší.

Vybavilo se jí, jak se při obléhání Churdalajnu střetla s chlapcem ve svém věku. Teď už jí to připadalo jako hotová věčnost. Vybavil se jí jeho obličej jako měsíček a hebké ruce. Vybavilo se jí, jak vypouklil oči, když mu zapíchl čepel do břicha.

Určitě měl hrozný strach. Možná se bál tak moc jako ona.

Ucítila, jak Kitáj vedle ní strnul.

„Oni tady taky nechtěj bejt.“ To jí řekl před několika týdny. Vyslyšal nějaké mukenské zajatce a díky tomu teď pro ně měl větší pochopení, než by se jí líbilo. „Jsou to ještě děti. Čtvrtina jich je mladších než my a vůbec o tuhle válku nestáli. Většinu jich odvedli z domova a nahnali na brutální cvičák, aby jejich rodiny neskončily ve vězení nebo neumřely hladem. Nechce se jim zabíjet, chtějí se prostě vrátit domů.“

Jenže jejich domov už neexistoval. Tihle kluci nemají kam utéct. Pokud brána ke smíření vůbec někdy byla otevřená, pokud tu vůbec někdy existovala možnost návratu nepřátelských vojáků do vlasti a pozvolného nastolování míru, Rin ji už dávno zabouchla.

V podvědomí se jí rozevřela široká propast viny, její nerozlučná přítelkyně.

Vytěšnila ji.

Uměla skvěle potlačovat vzpomínky; jen díky tomu se ještě nezbláznila.

Děti můžou vraždit, opakovala si v duchu. Malí kluci se dokážou chovat jako zrůdy.

Válečné linie se už úplně rozmlžily. Každý mukenský voják, který si kdy oblékl uniformu, nese svůj díl viny a Rin nemá trpělivost na rozlišování mezi viníky a nevinými. Spýrská spravedlnost je absolutní. Její odvěta bude nezvratná. Nemá čas zaobírat se tím, co by bývalo mohlo být, musí přece osvobodit vlast.

Začalo jí zase tepat v zápěstí. Pomalu vydechla, zavřela oči a v duchu si znovu a znovu opakovala plán útoku ve snaze zbavit se trémy.

Přejela si prsty po jizvách na břiše. Spočinula jimi v místě, kde se do ní jako cejch vypálil otisk Altanovy ruky. Představila si ty mladé kluky na hlídce a v duchu si je proměnila v terče.

Předtím jsem vás zabila miliony, pomyslela si. Tohle už je rutina. Tohle nic není.

Ze slunce už byla karmínová tečička, z níž se nad horami dal stěží zahlédnout vršek. Kluci odešli z pozorovacího stanoviště. Pole bylo v ten okamžik prázdné.

„Přišla naše chvíle,“ zamumlal Kitáj.

Rin vstala. Podívali se na sebe a vzali se za ruce.

„Za úsvitu,“ řekla.

„Za úsvitu,“ přitakal. Položil jí ruce na ramena a políbil ji na čelo.

Takhle se obvykle loučili, takhle vyjadřovali všechno, co neříkali nahlas. *Bojuj dobře. Ochraňuj nás. Miluju tě.*

Každé loučení muselo být pro Kitáje mnohem těžší, jelikož sázel svůj život na její vřdycky, když se vydávala na bojiště.

Rin by se radši obešla bez téhle zranitelnosti. Kdyby se mohla zbavit té části duše, která ohrožovala Kitáje a kterou ohrožoval Kitáj, udělala by to.

Jenže fakt, že v sázce byl jeho život, dodával jejímu boji na úpornosti. Díky němu byla vnímavější, ostražitější, méně riskovala a častěji zasazovala tvrdé rychlé údery, pokud to šlo. Už nebojovala pod vlivem ryzího vzteku. Bojovala proto, aby ho ochránila — a tím, jak zjistila, se všechno změnilo.

Kitáj jí naposledy pokynul a zmizel za zástupem vojáků.

„Vždycky zůstává v týle?“ zeptala se důstojnice Šen.

Rin ji měla ráda. Šen Saj-nang pocházela z provincie Opice a bojovala v posledních dvou makových válkách. Byla úsečná, akční a pragmatická. Opovrhovala frakční politikou, čímž se možná vysvětlovalo, proč se jako jedna z mála důstojníků nabídla, že půjde do první bitvy, jíž bude Rin velet. Rin za to byla vděčná.

Jenže Šen byla až moc všímavá. Pořád kladla příliš mnoho otázek.

„Kitáj nebojuje,“ odpověděla.

„Proč ne?“ zeptala se Šen. „Je to přece absolvent Sinegardu?“

Protože Kitáj je tím jediným, co ji poutá k nebesům. Protože Kitáj musí být někde v klidu a bezpečí, aby jeho mysl mohla fungovat jako spojnice mezi ní a Fénixem. Protože vždycky když je Kitáj nechráněný a zranitelný, zvyšuje se tím i pravděpodobnost, že Rin zemře.

To bylo její hlavní tajemství. Kdyby správce Opice věděl, že Kitáj je jejím soukotvencem, věděl by také o jediném způsobu, jak ji lze zabít. A Rin nedůvěřovala jemu ani jižní koalici natolik, aby jim tu možnost poskytla.

„Je to absolvent Sinegardu v oboru strategie,“ řekla. „Ne pěšák.“

Šen se netvářila moc přesvědčeně. „Nosí meč jako pěšák.“

„Jo, a jeho mozek je cennější než jeho meč,“ odpověděla Rin stroze, aby předešla další diskusi. Kývla k Chudle. „Je to tady.“

Po těch slovech se jí do žil vlil adrenalin. Rozbušilo se jí srdce a v uších jí začalo hučet, její soukromé odpočítávání před masakrem. Po obvodu vesnice se na ni upínalo osm párů očí, osm oddílových velitelů čekajících na svých stanovištích, až uvidí plamen.

Konečně se objevila linie mukenských vojáků postupujících polem. To je ono — střídání hlídek.

Rin zvedla levičku a dala znamení, tenký sloup ohně, který jí vyšlehl tři metry nad hlavu a hned zase zhasl.

Pole se dala do pohybu. Ze severní a východní fronty se valili vojáci. Vyřinuli se z úkrytů na březích řeky, ve stržích a v lesích jako mravenci z mraveniště. Rin spokojeně přihlížela. No a co, že má méně početné kolony než obrana? Mukeňané nebudou vědět, kam dřív skočit.

Uslyšela sled signálních hvizdů, jasný důkaz toho, že všechny oddíly úspěšně zaujaly svá místa. Vojáci důstojnice Šen si vzali východ. Vojáci důstojníka Lina sever.

Jižní část si vzala na starost Rin osobně.

Mukeňané byli nepřipravení. Většina jich spala nebo uléhala ke spánku. Klopýtali ven ze stanů a kasáren a protírali si oči. Bylo skoro až k smíchu, jak se jim ve tvářích usazoval tentýž zděšený výraz, když zjistili, proč se v noci udělalo najednou takové teplo.

Rin zvedla ruce. Ze zad jí vyrašila planoucí třímetrová křídla.

Kitáj jí jednou vyčetl, že se moc předvádí, že chce být zajímavá a její výkonnost tím trpí.

Co na tom záleží? Když všichni vědí, co je zač, nemá cenu snažit se o nenápadnost. A Rin chtěla, aby se jim tenhle obraz vypálil do očních víček, aby to bylo to poslední, co uvidí, než umřou — Spýřanka a její bůh.

Vojáci se před ní rozutíkávali jako vyplašené slepice. Jeden nebo dva byli natolik při smyslech, že po ní mrštili meč. Jednali v panice a měli mizernou mušku. Rin postupovala vpřed, ruku s roztaženými prsty držela před sebou a všechno v dohledu pohlcival oheň.

Pak uslyšela křik a uchvátila ji extáze.

Pocit, který se jí zmocňoval při pálení, si hodně dlouho ošklivila, hnusila si svůj oheň a svého boha. Teď už ne. Dokázala si

přiznat, že se jí to líbí. Líbilo se jí popouštět uzdu svým nejnižším pudům. Vyžívala se v tom.

Když se chtěla vyburcovat ke vzteku, nemusela se ani nijak zvlášť namáhat. Stačilo si vzpomenout na mrtvoly v Golyn Nís. Na mrtvoly ve výzkumné laboratoři. Na Altana hořícího na molu, ubohý konec ubohého života, který mu dopřáli.

Nenávist byla legrační. Rozleptávala ji zevnitř jako jed. Napínala jí všechny svaly v těle, přiváděla jí krev do takového varu, až si myslela, že se jí rozskočí hlava, a přitom poháněla veškeré její konání. Nenávist byla dalším druhem ohně a hřála, když nebylo k dispozici nic jiného.

Rin kdysi zacházela s ohněm jako s tupým předmětem, nechávala se ovládat Fénixovou vůlí, jako by ona sama byla zbraní, a ne naopak. Kdysi se uměla chovat jen jako vstupní brána k přívalu božského ohně. Takové nespoutané výbuchy se ale hodily jen při páchání genocid. Osvobozovací tažení vyžadovalo přesnost.

Celé týdny s Kitájem nacvičovala přivolávání ohně do nejmenších podrobností. Naučila se ho tvarovat jako meč. Ohánět se úponky plamene jako bičem. Naučila se z něj utvářet pohyblivé, roztančené tvory — lvy, tygry a fénixy.

Osvojila si spoustu způsobů, jak zabíjet ohněm. Nejradši se soustřeďovala na oči. Spálit končetiny na prach trvá moc dlouho. Lidské tělo dokáže snášet popáleniny překvapivě dlouho a ona chtěla mít každý boj co nejrychleji za sebou. Ve skutečnosti skýtá skvělé terč celá tvář — vlasy samy od sebe neuhasnou a lehká poranění na hlavě vyvádějí bojující z míry víc než jiná drobná zranění. Pokud však mířila na oči, mohla svého protivníka ve chvílce oslepit tím, že mu sežehne sítnici, slepí žárem oční víčka nebo popálí okolní pokožku tak, že na ní naskáčou puchýře.

Napravo od sebe zahlédla náznak pohybu. Někdo se snažil na ni zaútočit.

Fénix se skřehotavě zasmál. *Taková opovážlivost.*

Půl vteřiny předtím, než k ní doběhl, k němu obrátila zvednutou dlaň.

Oči mu jedno po druhém vytekly. Tváře mu potřísnila vazká tekutina. Nadechl se k výkřiku a Rin mu do úst vlila oheň.

Bylo to zruďné, jen pokud vnímala své protivníky jako lidi. Ona však žádné lidi neviděla, protože Sinegard a Altan ji naučili rozškatulkovávat a zaujímat odstup. *Nauč se dívat tak, abys neviděla člověka, ale tělo. Žádná duše v něm není. Tělo je prostě jen shluk různých terčů a všechny hoří tak jasným plamenem.*

„Víš, odkud se vzali Mukeňané?“ zeptal se jí jednou Altan. „Víš, co je to za rasu?“

Plavili se po Mu-žuej k Churdalajnu. Zrovna začala třetí maková válka. Rin byla čerstvá absolventka Sinegardu, naivní a hloupá, žákyně nezvládající skutečnost, že z ní teď je vojačka. Altan se právě stal jejím velitelem a ona hltala každé jeho slovo. Byla jím tak uchvácená, že skoro ani nedokázala dát dohromady souvislou větu.

Uvědomila si, že čeká na její odpověď, a tak plácla to první, co jí přišlo na mysl. „Jsou to... no... Naši příbuzní?“

„Víš, jak jsou s námi příbuzní?“

Mohla zopakovat libovolnou odpověď z učebnice. Migrace v důsledku sucha nebo záplav. Vyhoštěná šlechta. Klanové války z dob Rudého císaře. Nikdo si tím nebyl úplně jistý. Učili ji mnoho teorií a všechny byly stejně hodnověrné. Vytušila však, že Altan vlastně nestojí o odpověď, a tak místo toho zavrtěla hlavou.

Odhadla ho správně. Chtěl jí vyprávět.

„Kdysi dávno měl Rudý císař domácího mazlíčka,“ začal. „Byla to ohavná stvůra, nějaký hodně inteligentní lidoop, na kterého narazil v horách. Hnusná, zákeřná potvora. Znáš jeho příběh?“

„Ne,“ zašeptala. „Pověz mi ho.“

„Rudý císař ho ve svém paláci držel v kleci. Občas ho předváděl hostům. Bavilo je sledovat ho při zabíjení. Posílali mu do klece prasata nebo kohouty a dívali se, jak je trhá na kusy. Asi to pro ně byla úžasná legrace. Až jednoho dne ten netvor unikl z klece, holýma rukama zabil jednoho ministra, unesl císařovu dceru a utekl zpátky do hor.“

„Já nevěděla, že Rudej císař měl dceru,“ řekla Rin přihloupě. Tenhle detail ji na tom z nějakého důvodu zaujal nejvíc. Dějiny si pamatovaly jen prince, syny Rudého císaře.

„To neví nikdo. Po tom, co se stalo, ji dal vymazat ze záznamů. Otěhotněla s netvorem, ale dokud byla jeho zajatkyní, nenabízel se jí jediný způsob, jak vypudit plod z lůna, a tak přivedla na svět několik pololídí a vychovala je v horách. Rudý císař po letech vyslal své vojevůdce, aby je vyštvali z říše, a oni uprchli na srpkovitý ostrov.“

Rin tuhle verzi příběhu ještě neslyšela, ale dávalo to smysl. Nikařané skutečně s oblibou přirovnávali Mukeňany k opicím. Mluvíli o nich jako o pololidech, zakrslých a nevyspělých, přestože když konečně uviděla na vlastní oči svazového vojáka, připadal jí k nerozeznání od nikarského vesničana.

Altan se potom odmlčel a zadíval se na ni. Čekal, jak zareaguje.

Napadala ji ale jen jedna otázka a tu nechtěla položit, protože věděla, že Altan ji nebude umět zodpovědět.

Jestli jsou to zvířata, tak jak nás mohli zabít?

Kdo rozhoduje o tom, koho lze považovat za člověka, a koho ne? Nikařané řadili ke zvířatům i Spýřany a stovky let si je drželi jako otroky určené pro boj. Nepřátelé nejsou lidé, no dobře. Ale jestli jsou zvířata, tak musejí být podřadní. Jenže pokud jsou Mukeňané podřadní, jak mohli zvítězit? Znamená to snad, že v tomto světě musíš být zvířetem, když chceš přežít?

Možná že zvířetem není ve skutečnosti nikdo. Možná že je to jen způsob, jakým se umožňuje vraždění. Připravíš někoho o jeho

lidství a pak ho zabiješ. Na Sinegardu je mistr stratég Irdža jednou učil, že v zápalu bitvy by neměli považovat své protivníky za celek, ale za věci, abstraktní a nesourodé díly, protože pak se jim bude snáz vrážet ostří do bušícího srdce. Možná však, že když člověk vidí v někom zvíře, a ne věc, může se nejen dopustit vraždy bez mrknutí oka, ale ještě si to dokáže do jisté míry užívat. Pak z toho dokonce má dobrý pocit, podobně jako když rozkopneš mraveniště.

„Opice znásilňovaly lidi. Plodily křížence. Zvířecké zrůdy. Přitroublé divochy.“ Altan pronesl poslední slova s trpkým požitkem, možná proto, pomyslela si Rin, že to byla tatáž slova, jimiž tolik jiných označovalo jeho. „Takhle přišli na svět Mukeňané.“

Rin si ve chvílce prosekala cestu ležením. Mukeňané nekladli skoro žádný odpor. Vojáci, jimž čelila v Sinegardu a Churdalajnu, byli dobře vycvičení a po zuby ozbrojení, zástupy ježící se blyštivými meči a disponující neomezeným přísunem chemických zbraní, které vrhali do civilních sídel, kdykoli se jim zlíbilo. Jenže tihle vojáci místo boje utíkali a umírali s lehkostí, nad níž žasla.

Bylo to až moc jednoduché, tak jednoduché, že zpomalila. Chtěla si tu mocenskou převahu vychutnat. *Kdysi jsem byla vaše křičící oběť, žadonila jsem o milost. A teď se přede mnou choulíte.*

Neměla to dělat.

Protože jakmile zpomalila, všimla si, jak jsou nepřipravení. Jak se ani trochu nepodobají vojákům. Jak mladě vypadají.

Chlapec stojící před ní držel meč, ale nepoužíval ho. Ani se nesnažil bojovat, jen potácivě couval se zdviženými rukama a prosil o slitování.

„Ne, prosím,“ opakoval.

Možná to byl ten, co měl předtím hlídku. Mluvil tímtež pisklavým, roztřeseným hlasem. „Prosím!“

Zarazila se jen proto, že si uvědomila, že mluví nikarsky.

Zadívala se na něj. Je snad Nikařan? Válečný zajatec? Nemá na sobě mukenskou uniformu, třeba je to nevinný...

„Prosím,“ řekl znovu. „Ne...“

Ten přízvuk zpečetil jeho osud. Mluvil až moc přerývaně. Přece jen to nebyl Nikařan, pouze nějaký mazaný mukenský voják, co si myslel, že ji obalamutí, aby ho ušetřila.

„Shoř,“ pronesla.

Chlapec se odpotácel. Viděla, jak otvírá ústa, jak mu tvář tuhne v úpěnlivém výkřiku, zatímco černá a tvrdne, ale nedokázala se přimět k tomu, aby jí na tom záleželo.

Umlčet své srdce pro ni bylo nakonec vždycky tak snadné. Nebylo důležité, že vypadali jako kluci. Že se vůbec, ale vůbec nepodobali nestvůrám, které kdysi znávala. V této válce o rasovou jednotnost nebylo nic z toho důležité. Pokud to byli Mukeňané, vyplývalo z toho, že jsou to cvrčci, a to znamenalo, že když je rozdupne, vesmír si jejich ztráty skoro ani nevšimne.

Altan ji kdysi přinutil, aby se dívala, jak upaluje zaživa veverka.

Chytil ji ke snídani do jednoduché síťové pasti. Když ji snesl ze stromu na zem, pořád ještě žila a svíjela se v jeho sevření. Ale místo aby jí zakroutil krkem, rozhodl se to udělat tak, aby si z toho Rin odnesla ponaučení.

„Víš, jak přesně oheň zabije člověka?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Uchváceně sledovala, jak si do dlaní přivolává oheň.

Altan uměl oheň pozoruhodně dobře tvarovat. Byl loutkář nenuceně splétající z plamenů přepůsobné obrysy, tu letícího ptáka, tam svinutého draka, tam zase lidskou postavu zmítající se v kleci z jeho prstů, dokud nezaťal ruce v pěst.

Dívala se jako uhranutá, jak se jeho prsty míhají vzduchem. Jeho otázka ji zaskočila a odpověď tím pádem zněla neobratně a hloupě. „Tím horkem? Totiž, é...“

Zkřivil rty. „Oheň je tak neefektivní způsob zabíjení. Vědělas, že okamžik smrti je ve skutečnosti docela bezbolestný? Oheň spolyká veškerý dýchatelný vzduch kolem oběti a ta se udusí.“

Zamrkala. „A to ty nechceš?“

„Proč chtít něco takového? Jestli chceš rychlou smrt, použij meč. Nebo šíp.“ Kolem prstů si ovinul jedno ohnivé vlákénko. „Spýřany vrháš do bitvy, jen když chceš terorizovat. Chceme, aby naše oběti nejdřív trpěly. Chceme, aby hořely, a to pomalu.“

Zvedl svázanou veverku a sevřel ji v pase. Veverka nemohla křičet, ale Rin si ten zvuk představovala, slabounké třaslavé nádechy v rytmu cukajících se končetin.

„Sleduj pokožku,“ nařídil jí Altan.

Jakmile srst ohořela, Rin zahlédla, jak pod ní růžová bublá, škvaří se a černá. „Nejdřív se uvaří. Pak se začne odlupovat. Sleduj tu barvu. Jakmile zčerná a ta černá se začne šířit, už je nic nezachrání.“

Napřáhl k ní veverku. „Máš hlad?“

Zadívala se na její černá očka, vypoulená a skelná, a zvedl se jí žaludek. A nevěděla, co bylo horší, jestli to, jak zvířátko v posledním tažení pošukovalo nožkami, nebo skutečnost, že pečené maso tak hrozně hezky vonělo.

Než se vypořádala s jižní čtvrtinou bojiště, zbytek jejích vojáků zatlačil poslední mukenské vytrvalce do rohu ve východní části Chudly. Rozestoupili se před ní, aby mohla projít.

„Dala jste si načas,“ přivítala ji důstojnice Šen.

„Zdržela jsem se,“ odpověděla Rin. „Nějak mě to chytlo.“

„Jižní část —“

„Hotová.“ Rin si zamnula ruce a z prstů jí přitom opadala připálená zčernalá krev. „Proč neútočíme?“

„Drží ve svatyni zajatce.“

To bylo chytré. Rin přejela budovu pohledem. Byla to po dlouhé době zase jedna hezčí venkovská svatyně, postavená ne ze dřeva, ale z kamene. Nebude snadno hořet a mukenskému dělostřelectvu se zevnitř nabízí dobrý výhled z horních pater.

„Zaženou nás kanonádou,“ dodala Šen.

Nad hlavami jim svištivě přeletěla ohnivá rachejtle a vybuchla po nárazu do stromu stojícího deset kroků od místa, kde se krčily, jako by jí chtěla dát za pravdu.

„Tak je vezměte útokem,“ odpověděla Rin.

„Obáváme se, že by mohli mít plyn.“

„Ten už by použili.“

„Třeba čekají na vás,“ poznamenala Šen.

Na tom něco bylo. „Tak to zapálíme.“

„Přes zeď se nedostaneme...“

„Vy ne.“ Rin zahýbala prsty. Na dlani jí zatančil ohnivý drak. Zamyšleně si prohlédla svatyni přimhouřenýma očima. Měla ji spolehlivě na dosah, plameny uměla vrhat až na vzdálenost padesáti metrů. Stačilo jí jen propašovat je dovnitř oknem. Oheň tam už potom najde spoustu paliva.

„Kolik rukojmí?“ zeptala se.

„Záleží na tom?“

„Mně jo.“

Šen se zamyslela a pak přikývla. „Možná pět šest. Ne víc než osm.“

„Někdo důležitější?“ Ženy a děti mohou umřít bez vážnějších následků. Místní vedení nejspíš ne.

„Co já vím, tak ne. Sou-tího příbuzní žijí na druhém konci města. A rodinu nemá.“

Rin naposledy zvážila své možnosti.

Pořád by mohla nařídit vojákům, ať vezmou svatyni útokem, ale za cenu obětí na životech, zejména pokud Mukeňané opravdu mají po ruce dózy s plynem. Jižní armáda si nemůže dovolit ztráty; už takhle je jich málo.

A pro ni samotnou je důležité, aby zvítězila s přehledem. Tohle je její velká zkouška. Pokud se odsud vrátí domů nejen vítězně, ale navíc s minimálními ztrátami, správce Opice jí svěří armádu. Rozhodnutí tedy bylo jasné. Přece odsud neodtáhne jen s polovinou vojska.

„Kdo další ví o těch rukojmích?“ zeptala se.

„Jenom tady ti vojáci.“

„A co vesničani?“

„Evakuovali jsme všechny, které jsme našli,“ odpověděla Šen, což byla šifra, která znamenala: *O vašem počínání se nikdo nebude šřit.*

Rin přikývla. „Odved' odsud svoje muže. Aspoň sto kroků daleko. Aby se nenadejchali kouře.“

Šen zbledla. „Generálko...“

Rin zvýšila hlas. „To nebyla prosba.“

Šen přikývla a rozběhla se. Pole se ve chvílce vylidnilo. Rin zůstala na dvoře sama a mnula si dlaň.

Cítíš to, Kitáji? Poznáš, co dělám?

Na váhání nebyl čas. Musí to udělat, než se Mukeňané odhodlají vyjít ven, aby zjistili, proč to ticho.

Napřáhla ruku dlaní ven. Oheň zahučel. Zacílila střed plamene na zámky na dveřích do svatyně. Uviděla, jak se kov kroutí a křiví do neprolomitelných tvarů.

Pak asi Mukeňané pochopili, co se děje, protože se uvnitř dal někdo do křiku.

Rin zesílila žár do hlasitějšího hukotu, aby to přehlušila, ale křik nějak pronikl tou hradbou zvuku ven. Bylo to vysoké bolestné pištění, možná ženy, možná dítěte. Znělo to skoro jako malé dítě.

Ale to nic neznamenalo — Rin věděla, jak ječivě dokáže křičet dospělý muž.

Zvýšila intenzitu plamene, aby hučel tak hlasitě, že přehluší i její vlastní myšlenky. Ohnivou stěnou však stále pronikal křik.

Rin pevně zavřela oči. Představila si, jak padá naznak do Fénixova tepla, do toho vzdáleného prostoru, kde nezáleží na ničem kromě vzteku. Pronikavé kvílení zakolísalo.

Shoř, říkála si v duchu, sklapni a shoř.

Kapitola 2

„Skvělá práce,“ uvítal ji Kitáj.

Vrhla se mu kolem krku, přitiskla se k němu a na chvíli spočinula v jeho objetí. Správně už měla být na jejich krátká odloučení zvyklá, ale opouštět ho bylo pokaždé těžší a těžší.

Snažila si namluvit, že to není čistě tím, že Kitáj je jediným zdrojem její moci. Že to není jen její sobeckou obavou, že pokud se mu něco stane, bude vyřízená.

Ne, také se za něj cítila zodpovědná. Nebo se spíš cítila provinile. Kitájova mysl se napínala mezi ní a Fénixem jako lano, a tak Kitáj vnímal její vztek, nenávist, stud, zkrátka všechno. Chránil ji před šílenstvím a ona ho na oplátku tomu šílenství vystavovala. Takový dluh nemohla splatit, ať dělala, co dělala.

„Ty se třeseš,“ řekla.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl. „To nic není.“

„Lžeš.“ I v časném ranním šeru viděla, jak se mu klepou nohy. Nebyl ani zdaleka v pořádku — sotva se držel na nohou. Tuhle hádku vedli po každé bitvě. Vždycky když se vrátila a viděla, co mu udělala, když viděla jeho bledou, ztrhanou tvář a věděla, že to pro něj je utrpení. Pokaždé to popřel.

Omezila by užívání ohně, jen kdyby ji o to požádal. A on ji nepožádal.

„Budu v pořádku,“ poopravil se vlídně. Kývl někam za ni. „A ty začínáš přitahovat pozornost.“

Rin se otočila a uviděla přeživší z osvobozené Chudly.

Věděla, co má očekávat, protože už to zažila mnohokrát.

Nejdřív se přibližovali v malých, nesmělých hloučcích. Zvědavé šuškáni, zděšené ukazování. Pak, když jim došlo, že toto nové vojsko není mukenské, ale nikarské, ne domobrana, ale něco úplně jiného a Rinini vojáci nepřišli vystřídat jejich utlačovatele, se osmělili.

To je ta Spýřanka? ptali se. Ty jsi ta Spýřanka?

Jsi jedna z nás?

A pak šuškáni zesílilo, protože dav se rozrostl a kolem Rin se začali mačkat lidé. Vyslovovali její jméno, její národnost, jméno jejího boha. Pověst o ní doputovala až sem. Rin ji slyšela, jak se šíří polem.

Napřahovali ruce, aby se jí dotkli.

Stáhla se jí hrud'. Dech se jí zrychlil a v krku cítila knedlík.

Kitáj jí pevněji sevřel paži. Nemusel se ptát, co se děje, věděl to. „Ty se...“ začal.

„To je dobrý,“ zamumlala. „To je dobrý.“

Tyhle ruce nepatřily nepřítelům. Nehrozilo jí nebezpečí. Věděla to, ale její tělo ne. Zhluboka se nadechla a nasadila vyrovnaný výraz. Musí sehrát svou roli, musí vypadat ne jako vylekaná holčička, kterou byla kdysi, nebo unavená vojačka, již je teď, ale jako vůdkyně, kterou potřebují.

„Jste volný,“ oznámila jim. Hlas se jí třásl únavou. Odkáslala si. „Jděte.“

Dav ztichl, když si všiml, že mluví jejich jazykem, ne tvrdou severní nikarštinou, ale líným, halasným nářečím jihu.

Pořád k ní přistupovali s jakousi uctivou bázni. Ale Rin věděla, že je to ten druh strachu, který se mění v lásku.

Promluvila zvýšeným hlasem, tentokrát už bez zachvění: „Jděte říct svým rodinám, že jsou zachráněny. Řekněte jim, že Mukeňani

už vám neublížej. A až se budou ptát, kdo vás zbavil okovů, řekněte jim, že říší táhne jižní koalice s Fénixem v čele. Řekněte jim, že si bereme zpátky svoji vlast.“

Zatímco slunce stoupalo do nadhlavníku, Rin se pustila do osvobození Chudly.

To měla být ta zábavná část. Měl to být dobrý pocit, sdělovat vděčným vesničánům, že z jejich někdejších okupantů jsou doutnající hromádky popela.

Ale Rin se osvobození děsila. Pročesávat napůl rozvrácenou vesnici a hledat přeživší znamenalo další mapování rozsahu svazové krutosti. Radši by znovu čelila bojišti, než stanula tváří v tvář takovému utrpení. Nebylo důležité, že to nejhorší už viděla v Golyň Nís, že měla znovu a znovu před očima největší příšernosti, jaké se dají páchat na lidském těle. Nijak se to tím neusnadňovalo.

Už věděla, že Mukeňané zavádějí při okupaci měst vždycky tatáž tři opatření, tři pokyny tak čisté a učebnicové, že i ona by teď uměla napsat celé pojednání o tom, jak si podmanit obyvatelstvo.

Ze všeho nejdříve Mukeňané pozatýkají všechny Nikařany, kteří vzdorovali jejich okupaci, odvedou je na vyhrazené místo a tam je buď postřílejí, nebo jim pozutínají hlavy. Častější bývá stěti — šípy představují cenné zdroje a nedají se vždycky vytáhnout netknuté. Nikdy nepozabíjejí všechny místní muže, jen ty, u nichž hrozí, že budou dělat potíže. Potřebují přece dělníky.

Potom Mukeňané buď zlikvidují místní infrastrukturu, nebo ji využijí k jiným účelům. Z čehokoli bytelnějšího udělají vojenská kasárna a cokoli chatrnějšího rozeberou na palivové dříví. Po odstranění volného dřeva odvezou z příbytků veškerý nábytek, pokrývky, cennosti a keramiku, aby si jimi zařídili svá kasárna. Umějí skvěle proměňovat vesnice v prázdné skořápky. Rin často

nacházela osvobozené vesničany v chlévech, namačkané na sobě, aby jim nebyla zima.

A na závěr Mukeňané kooptují místní vedení. Koneckonců co má člověk dělat, když neovládá místní jazyk? Když nerozumí nuncím regionální politiky? Nenahradí stávající vládní struktury, to by vedlo ke zmatku, ale naroubuje se na ně. Přinutí místní násilníky, aby odváděli špinavou práci za něj.

Rin nikarské kolaboranty nenáviděla. Jejich zločiny jí připadaly snad ještě horší než zločiny Svazu. Mukeňané měli aspoň spadenou na nepřátelský národ — takový pud je za války přirozený. Ale kolaboranti pomáhali Mukeňanům vraždit, mrzačit a znásilňovat své krajany. To bylo nemyslitelné. Neodpustitelné.

S Kitájem se odjakživa rozcházel v názoru na to, jak naložit se zajatými kolaboranty. Kitáj se zasazoval o shovívavost. Tvrdil, že byli zoufalí. Snažili se zachránit si kůži. Možná ji zachránili i dalším vesničanům. *Poslušnost tě může ušetřit utrpení. Poslušnost by nás možná zachránila i v Golyň Nis.*

Blbost, odpovídala Rin. Poslušnost je zbabělost. Nevážila si nikoho, kdo by radši zemřel, než bojoval. Kolaboranty by upalovala.

Jenže tohle rozhodnutí nebylo na nich. Vesničané si to vždycky vyřešili sami. Někdy v průběhu následujícího týdne, ne-li hned druhý den, vyvlekli kolaboranty doprostřed návsi, vypáčili z nich doznání a pak je stáhli z kůže, zbičovali, zbili nebo ukamenovali. Rin do toho nemusela zasahovat. V Chudle zatím očištění násilím neproběhlo — na veřejnou popravu bylo ještě příliš brzy ráno a vesničané byli moc vyhladovělí a vyčerpaní, než aby se sesypali na kolaboranty, ale Rin věděla, že brzy uslyší křik.

Zatím musela najít přeživší. Pátrala po zajatcích. Svaz vždycky bral zajatce — politické disidenty, vojáky tak vzpurné, že se nedali ovládnout, ale moc užitečné, než aby je nechali zemřít, nebo rukojmí, od nichž si slibovali, že odradí případné útočníky. Rin je občas nacházela čerstvě zabité, buď v důsledku posledního aktu

pomsty zoufalých Mukeňanů, nebo udušené dýmem z jejich vlastních plamenů.

Častěji je však nacházela živé. Když chce člověk uplatnit rukojmí, nemůže je pozabíjet.

Kitáj odešel s vojáky prohledat Mukeňany okupované budovy na východním konci vesnice, které unikly nejtěžšímu náporu zkázy. Měl mimořádný talent na nacházení přeživších. Jednou se celé týdny schovával v Golyn Nís za zazděnou příčkou, kde se choulil a tiskl si kolena k bradě, zatímco svazoví vojáci odvlékali nikarské vojáky z úkrytů a zabíjeli je na ulici. Věděl, po čem má pátrat — po nepatřičně působících plachtách nebo navršených sutinách, matných stopách v prachu, ozvěnách mělkého dýchání ve zděšeném tichu.

Vypálené trosky si vzala na starost Rin.

Děsila se toho úkolu — nadzvedávání zuhelnatělých prken, pod nimiž leží zpřelámaná a krvácející, ale stále dýchající těla. Až příliš často jim už nebylo pomoci. V polovině případů tu pohromu zavinila sama. Jakmile se oheň rozhoří, těžko se hasí.

Ale stejně to musela zkusit.

„Je tady někdo?“ volala pořád dokola. „Ozvěte se. Dělejte rámus. Poslouchám.“

Prohlížela všechny sklepy, všechny opuštěné pozemky a studny, znovu a znovu volala přeživší a v následném tichu pozorně poslouchala. Byl by to hrozný osud, zůstat v řetězech a pomalu umírat hlady nebo nedostatkem kyslíku, protože tvoje vesnice je sice osvobozená, ale přeživší na tebe zapomněli. Rin se potácela zakouřenou sklepní sýpkou a oči jí slzely. Pochybovala, že něco objeví, protože už narazila na dvě mrtvoly, ale ještě se hodlala chvíli zdržet, než odejde. Jen pro jistotu.

Za svou trpělivost sklidila odměnu.

„Vzadu,“ ozval se někdo.

Přivolala si do dlaně plamen a posvítla si na protější zeď sklepa. Viděla jen prázdné pytle s obilím. Přistoupila blíž.

„Kdo tam?“ houkla.

„Sou-ťi.“ K Rin dolehlo zařinčení okovů. „Nejspíš ten, koho hledáte.“

Došla k závěru, že to není léčka. Dobře poznávala ten huhňavý, venkovský přízvuk. Ani ti nejlepší mukenští špioni ho neuměli napodobit; všichni se učili hovořit jen úsečným sinegardským nářečím.

Vydala se na druhý konec sklepa, zastavila se a zesílila plamen.

Jejím prvním cílem v Chudle bylo osvobození. Jejím druhým cílem bylo nalezení Jang Sou-ťiho, proslulého vůdce vzbouřenců a místního hrdiny, který až donedávna vzdoroval Mukeňanům v jižní části provincie Opice. Čím blíže byli k Chudle, tím víc pověstí a drbů o něm slychala. Jang Sou-ťi dohlédne deset tisíc mil daleko. Ovládá řeč zvířat a ví o chystaných útocích Mukeňanů, protože ho na ně vždycky upozorní ptáci. Je nezranitelný jakýmkoli kovem — mečem, šípovou hlavicí, sekerou i oštěpem.

Muž připoutaný k podlaze takový vůbec nebyl. Vypadal překvapivě mladě, mohl být maximálně o pár let starší než ona. Na krku a bradě mu rašil neupravený vous, z něhož se dalo vyčíst, jak dlouho už ho tady vězní, ale seděl rovně, vzpřímeně a oči mu v záři ohně svítily.

Rin si mimoděk pomyslela, že je překvapivě pohledný.

„Tak ty jsi ta Spýřanka,“ řekl. „Myslel jsem si, že budeš vyšší.“

„A já myslela, že budeš starší,“ odpověděla.

„Tak to jsme oba dva zklamali.“ Zařinčel na ni řetězem. „Že ti to ale trvalo. Vážně jste na to potřebovali celou noc?“

Klekla si k němu a pustila se do odmykání. „To mi ani nepoděkuješ?“

„Zvládneš to jednou rukou?“ zeptal se pochybovačně.

Potýkala se s vlásenkou. „Hele, jestli máš v úmyslu...“

„Dej to sem.“ Vytrhl jí vlásenku z ruky. „Stačí, když mi podržíš zámek tak, abych na něj viděl, a posvítíš mi — to je ono.“

Dívala se, jak s nebyvalou zručností odmyká zámek, a neubráníla se přitom záchvěvu závisti. Pořád ji štvalo, jak se i nejjednodušší úkony — otvírání zámků pakličem, oblékání, dolévání vody do čutory — ze dne na den tak odporně zkomplikovaly.

Přišla o ruku vinou naprosto trapného vývoje událostí. Kdyby tak tehdy měli klíč. Kdyby tak tehdy dokázali ukrást jeden podělaný klíč.

Pahýl ji zasvědil. Začala zuby a přemohla nutkání se poškrábat.

Sou-ťi se vypořádal se zámek za necelou minutu. Uvolnil si ruce a s povzdechem si promnul zápěstí. Pak se sklónil k řetězům u svých kotníků. „To je lepší. Můžeš udělat víc světla?“

Přiblížila plamen k zámku, opatrně, aby ho nepopálila.

Všimla si, že mu chybí poslední článek pravého prostředníku. Nevypadalo to na nehodu — i levý prostředník měl o jeden článek kratší.

„Co to máš s rukama?“ zeptala se.

„Mojí matce umřely první dvě děti ještě jako malý,“ odpověděl. „Myslela si, že jí je bohové uloupili, protože byly tak krásný. A tak mi uhryzla první článek obou prostředníčků, když jsem přišel na svět.“ Zahýbal na ni prsty levičky. „Abych nebyl takovej fešák.“

Rin vyprskla. „Bohové nestojí o prsty.“

„Tak o co teda?“

„O bolest,“ řekla. „Bolest a tvoji přičetnost.“

Sou-ťi odemkl zámek, setřásl ze sebe okovy a vyhrabal se na nohy. „O tom ty asi víš víc než já.“

Jakmile Rinini vojáci vysvobodili z trosek všechny pravděpodobné přeživší, snesli se na bojiště jako supi.

Když novopečení vojáci jižní koalice poprvé po bitvě paběrkovali zásoby, odmítali se dotýkat mrtvol. Byli pověřiví, báli se, že rozzuří pomstyctivé duchy nepohřbených mrtvých, kteří

se nemohou vrátit domů. Teď okrádali těla s otupělou lhostejností a odnášeli s sebou cokoli, co mělo nějakou hodnotu. Sháněli zbraně, kožené výrobky, čisté prádlo — mukenské uniformy byly sice modré, ale daly se snadno obarvit — a především boty.

Nekvalitní obuv byla pro vojáky jižní koalice zdrojem nesmírného utrpení. Bojovali ve slaměných sandálech, případně v bavlněných botách ušitých před několika týdny manželkami, matkami a sestrami, pokud byly k dostání, ale ty spíš připomínaly pantofle. Většina jich šla do války v obuvi ze splétané slámy, která se při pochodu trhala, v lepkavém bahně se rozpadala a neskýtala žádnou ochranu před mrazem.

Zato Mukeňané připluli zpoza Narínského moře ve vysokých kožených botách, kvalitních, pevných, teplých a nepromokavých. Rinini vojáci se naučili zdatně rozvazovat tkaničky, stahovat boty z tuhoucích nohou a nakládat je na trakaře, aby je později rozdělili podle velikostí.

Zatímco Rinino vojsko pročesávalo pole, Sou-ti ji zavedl do bývalé kanceláře obecního předáka, z níž si Mukeňané udělali své ústředí. Cestou průběžně komentoval jednotlivé zříceniny jako rozladěný hostitel, který se omlouvá za to, že má doma takový nepořádek.

„Před pár měsíci to tady vypadalo mnohem líp. Chudla je hezká vesnice, byly tady krásné historické stavby, než všechno rozebrali na otop. A tyhle barikády jsme stavěli my,“ dodal poněkud rozmrzele a ukázal na pytle s pískem kolem ústředí. „Oni nám je jenom ukradli.“

Na prosté vesnické opevnění byly Sou-tiho barikády nečekaně dobře postavené. Při budování opevněných krytů si počínal stejně, jako by si počínala i Rin — do země byly zatlučené dřevěné kolíky tvořící mřížovitou kostru pro několik vrstev pytlů s pískem. Stejný postup ji naučili na Sinegardu. Pochopila, že tohle opevnění je zkonstruované podle domobraneckých směrnic.

„Tak jak je nakonec překonali?“ zeptala se.

Sou-ťi zamrkal, jako by byla slabomyslná. „Použili plyn.“

Důstojnice Šen tedy měla pravdu. Rin přemohla zachvění, když si představila, jaký dopad asi měly ty jedovaté žluté výpary na nicnetušící civilisty. „Kolik?“

„Jenom jednu dózu. Nejspíš si ji šetřili, protože ji nepoužili při prvním útoku. Počkali si až na třetí den bojů, kdy nás všechny zatlačili na jedno místo a pak ji mrskli za barikádu. Potom už to šlo rychle.“

Mezitím došli k ústředí. Sou-ťi zkusil dveře. Otevřely se snadno; už nezbyl nikdo, kdo by je zamkl zevnitř.

Po stole v hlavní zasedací místnosti bylo poházené jídlo. Sou-ťi zvedl jednu žemli, ukousl si sousto a hned je zase vyplivl. „Hnus.“

„Copak, je na tebe moc okoralá?“

„Ne. Je přesolená. Fuj.“ Sou-ťi odhodil žemli zpátky na stůl. „Do žemle sůl nepatří.“

Rin cítila, jak se sbíhají sliny. „Oni mají sůl?“

Už několik týdnů neochutnala ani špetku soli. Většina soli v říši se dovážela ze solných pánví v provincii Psa, ale tyto obchodní sítě se během Vaisrovy občanské války úplně rozpadly. Rinina armáda ve vyprahlé východní části provincie Opice přežívala o rýžové kaši, postrádající jakýkoli náznak chuti, a o vařené zelenině. V Žuej-ťinu bylo prý po kuchyních poschovávaných několik sklenic kvašené sójové pasty, ale pokud opravdu existovaly, Rin je v životě neviděla ani neochutnala.

„To byla naše sůl,“ zdůraznil Sou-ťi. Sklonil se k nějakému sudu, aby mohl prozkoumat jeho obsah. „Zřejmě nám většinu snědli. Zbyla už jenom troška.“

„Odnes ji do veřejné kuchyně. Všechny pohostíme.“ Rin se naklonila přes velitelský stůl. Celá deska byla zavalená písemnostmi. Byla mezi nimi čísla jednotek, evidence potravinových přídělů a dopisy psané neuspořádanou čmáranicí, která se skoro

nedala přečíst. Tu a tam se dalo rozeznat pár slov. *Manželka. Domov. Císař.*

Shrnula je na úhlednou hromádku. Později si je s Kitajem pročtou a uvidí, jestli v nich objeví nějaké užitečné informace o Mukenech. Nejspíš ale budou několik měsíců staré, stejně jako ostatní korespondence, kterou našli. Každý mukenský generál měl na stole dopisy z ostrova, jako by si opětovným pročitáním těch mukenských znaků mohl udržet pouto k vlasti, o jejímž zániku už určitě věděl.

„Oni četli Sun-c'e?“ Rin zvedla tenký svazček, nikarské vydání, ne překlad. „A Bódhidharmu? Kde k nim přišli?“

„Ty byly moje. Kdysi jsem je ukradl ze sinegardský knihovny.“ Sou-ťi jí vytrhl knížечku z ruky. „Všude si je беру s sebou. Tihle hajzlové by tomu nerozuměli.“

Rin se na něj udiveně ohlédla. „Ty jsi absolvent Sinegardu?“

„Absolvent ne. Studoval jsem tam dva roky. Pak vypukl hladomor, tak jsem se vrátil domů. Ťi-ma už mě po návratu nepustila zpátky. Ale pořád jsem potřeboval plat, tak jsem vstoupil do domobran.“

Musel tedy složit kche-ťü. To byla u člověka s jeho původem vzácnost, jak Rin sama dobře věděla. Zadávala se na něj s novou úctou. „Proč tě nepustili zpátky?“

„Protože si mysleli, že když jsem utekl jednou, mohl bych zdrhnout znovu. Že bych vždycky dal přednost rodině před vojenskou dráhou. Asi měli pravdu. Zběhl bych, jakmile by se k nám donesla zpráva o mukenský invazi.“

„A co teď?“

„Celá rodina je mrtvá.“ Řekl to bezvýrazně. „Loni umřeli.“

„To je mi líto. Kvůli Svazu?“

„Ne. Při potopě.“ Křečovitě pokrčil ramenem. „Většinou umíme potopy předvídat docela spolehlivě. Když víš, co děláš, dá se to snadno vyčíst z počasí. Ale tentokrát ne. Tohle bylo lidský dílo.“

„Ty přehradu strhla císařovna,“ odpověděla Rin automaticky. Čchagan a Čchara už pro ni byli tak vzdálenou vzpomínkou, že jí ta lež nedělala žádné problémy. Bude lepší, když se Sou-ťi nedozví, že potopu, která usmrtila jeho rodinu, způsobili cch'-kche, její starý oddíl.

„Strhla přehradu, aby zastavila nepřítele, kterýho sama pozvala.“ Sou-ťiho hlas ztrpkl. „Vím. Na Sinegardu jsem se naučil plavat. Oni ne. Tam kde stávala moje vesnice, není vůbec nic.“

Rin pocítila záchvěv viny. Snažila se ho nebrat na vědomí. Zrovna za tohle zvěrstvo by vinu nést neměla. Tu potopu zavinila dvojčata, ekologický útok, který měl zbrzdit pronikání Svazu hlouběji do vnitrozemí.

Kdo může říct, jestli to zafungovalo nebo jestli na tom vůbec záleželo? Co se stalo, stalo se. Rin zjistila, že s vlastními prohřešky se dá žít jen tak, že je člověk vytěsni do podvědomí a zanechá je v té bezedné hlubině.

„Proč je prostě nemůžeš vyhodit do povětří?“ zeptal se zničehonic Sou-ťi.

Zamrkala. „Cože?“

„Když jsi ukončila válku. Když ze srpkovitýho ostrova zůstal jenom kouř. Co ti brání zopakovat to na jihu?“

„Opatrnost,“ odpověděla. „Když je spálím, upálím všechny. V tomhle rozsahu už si oheň nevybírám. Taková rozsáhlá genocida na našem území by...“

„Nepotřebujeme rozsáhlou. Stačila by malá.“

„Nevíš, co po mně chceš.“ Odvrátila se, aby mu neviděla do očí. „I malý požár ubližujou těm, kterým by neměly.“

Už jí tahle otázka unavovala. Všichni se jí na to ptali — proč prostě nemůže lusknout prsty a spálit mukenské ležení na popel, jako to udělala s celým ostrovem. Když už jednou zlikvidovala celý národ, proč to nemůže udělat znovu? Proč neskončuje celou tuhle válku během několika vteřin? Není to snad zcela jasně její další krok?

Mrzelo ji, že to nedokáže. Bývaly chvíle, kdy si zoufale přála prohnat celým jihem hučící ohnivé stěny a bez ohledu na civilní ztráty odklidit Mukeňany, jako když se kosí lán snětivého obilí.

Jenže vždycky když se v ní tahle touha vzedmula, narazila na tentýž tepající černý jed, který jí zastíral mysl, Su Ta-tiin dar na rozloučenou, pečet blokující přímý přístup k panteonu.

Možná je jen dobře, že má mysl pořád utlumenou pečetí a musí svou moc získávat zprostředkovaně přes Kitáje. Díky Kitájovi je pořád ještě při smyslech. Vyrovnaná. Umožňoval jí přivolávat oheň, ale jen v cílených, omezených dávkách.

Rin se děsila toho, co by bez Kitáje mohla napáchat.

„Na tvém místě,“ poznamenal Sou-ti, „bych je všechny vyhladil. Vyčistil bych jih jediným požárem a vysral se na opatrnost.“

Otráveně se na něj zadívala. „To bys byl taky mrtvej.“

„Taky dobře,“ odpověděl a znělo to, jako by to myslel vážně.

Rin měla dojem, že do západu slunce uplynula celá věčnost. Před čtyřiceti hodinami poprvé vedla vojáky do bitvy. Dnes odpoledne osvobodila vesnici. Teď jí tepalo v zápěstí, klepala se jí kolena a v hlavě jí bušilo.

Nemohla zaplašit vzpomínku na ten křik ve svatyni. A přitom ji zaplašit potřebovala.

Po návratu do stanu vylovila ze spodku cestovní brašny balíček opia a napěchovala hrudku do dýmky.

„Je to nutný?“ zeptal se Kitáj. Vlastně to ani nebyla otázka. Tuhle debatu už vedli tisíckrát a vždycky zůstala nedořešená. To jen Kitáj cítil povinnost vyjádřit svou nevoli. Teď už to dělali mechanicky.

„Do toho ti nic není,“ řekla.

„Potřebuješ se vyspat. Jsi vzhůru už skoro osmačtyřicet hodin.“

„Vyspím se potom. Bez tohohle se neuvolním.“

„Strašně to smrdí.“

„Tak si jdi lehnout někam jinam.“

Kitáj beze slova vstal a vyšel ze stanu.

Rin se za ním neohlédla. Zvedla si dýmku ke rtům, zapálila hlavičku prsty a zhluboka vdechla. Pak si lehla na bok, svinula se do klubička a přitáhla si kolena k hrudi.

Během několika vteřin uviděla pečeť, živou, tepající a tak silně páchnoucí Zmijíovým jedem, jako by Su Ta-ťi stála vedle ní ve stanu. Kdysi ji proklínala a marně se vrhala proti té nehybné bariéře jedu, který odmítal opustit její mysl.

Časem pro ni však našla lepší využití.

Připlula blíž k blyštivým znakům. Pečeť se k ní naklonila, otevřela se a pohltila ji. Následoval kratičký okamžik oslepující, děsivě temnoty a pak se ocitla v tmavém pokoji bez oken a dveří.

Ta-ťiin jed se skládal z touhy, z toho, pro co by zabýjela a po čem se jí stýskalo tak moc, že jí z toho bylo na umření.

Altan se zhmotnil jako na zavolanou.

Kdysi jí naháněl hrůzu. Při každém pohledu na něj ji mrazilo strachy a to se jí líbilo. Když ještě žil, nikdy nevěděla, jestli se jí právě chystá pohladit, nebo zardousit. Při jejich prvním setkání v pečeti ji málem zlákal k tomu, aby ho následovala do zapomnění. Teď ho ale držela ve své mysli hezky zkrátka, bezchybně ho ovládala a on promlouval jen na vyzvání.

Strach však nadále přetrvával. Rin ho neuměla potlačit, a ani o to nestála.

Potřebovala někoho, kdo jí pořád ještě nahání hrůzu.

„Tak a jsi tady.“ Natáhl ruku, aby ji pohladil po tváři. „Stýskalo se ti po mně?“

„Ustup,“ nařídila mu. „Posaď se.“

Zvedl ruce a poslušně usedl se zkříženými nohama na tmavou podlahu. „Jak chceš, zlato.“

Posadila se naproti němu. „Včera jsem zabila desítky lidí. Asi mezi nima bylo i pár nevinnejch.“

Altan naklonil hlavu na stranu. „A jak ses přitom cítila?“ Znělo to zcela nestranně, beze stopy odsudku.

Rin však přesto vnímala, jak se jí vzdula hrud', důvěrně známé nepřijemné svírání, jako by se jí pod vahou viny rozpadaly plíce. Vydechla ve snaze zachovat klid. Altana ovládala, jen pokud byla v klidu. „Ty bys to udělal taky.“

„A pročpak, děvenko?“

„Protožeš nikoho nešetřil. Měls každou strategii propočítanou. Věděl bys, že to musíš udělat. Nemohl bys riskovat svoje vojáky. Vojáci mají větší cenu než civilisti, to je obyčejná matematika.“

„Tak vidíš.“ Obdařil ji blahosklonným úsměvem. „Udělalas, co bylo třeba. Jsi hrdinka. Byl to fajn pocit?“

Nelhala. Proč také? Altan byl jejím tajemstvím, jejím výtvo-rem a to, co tady zazní, se nikdo nedozví. Dokonce ani Kitáj ne.

„Jo.“

„Ukaž mi to,“ vyzval ji Altan. Tvář měl zbrázděnou hladem. „Všechno mi to ukaž.“

Nechala ho přihlížet. Prožila si to znovu, vteřinu po vteřině, v živých barvách a do nejotřesnějších podrobností. Ukázala mu zkroutená těla. Blábolení zděšených hlasů žadonicích o milost: *Ne, ne, prosím, to ne*. Proměnu svatyně v ohnivý sloup.

„Hezké,“ řekl. „To je moc hezké. Ukaž mi víc.“

Vybavila si vzpomínky na popel, na běloskvoucí kosti trčící ze zuhelnatělých černých hromádek. Kostí se jí nikdy nepodařilo spálit beze zbytku, ať se snažila sebevíc. Vždycky z nich nějaký ten kousek zůstal.

Ještě chvilku u toho prodlévala, aby si to všechno prožila — pocit viny, výčitky svědomí i hrůzu. Vnímala je jen v tomto prostoru, kde ji nevysilovaly, kde v ní nemohly probouzet nutkání plazit se po podlaze a drásat si předloktí i stehna do krve.

Pak nechala ty vzpomínky na pokoji. Zůstanou tady pohřbené a už ji nebudou pronásledovat.

Vždycky si potom připadala tak čistá. Jako by svět byl pokrytý špínou a té s každým nepřítelem spáleným na prach o kousek ubylo.

Bylo to její pokání i rozhršení zároveň. Tím, že provede ten akt sebemrškačství, že si přehraje svá zvěrstva tolikrát, až ty obrazy ztratí jakýkoli smysl, vzdá mrtvým náležitý hold. Nic víc jim nedluží.

Otevřela oči. Hrozilo, že se jí znovu vybaví vzpomínka na Altana, ale vykážala ji zpátky na své místo. Zjevoval se, jen když mu to dovolila, jen když ho chtěla vidět.

Svého času ji vzpomínky na Altana málem dohnaly k šílenství. Teď byla jeho společnost jednou z mála věcí, díky nimž se ještě nezbláznila.

Zjišťovala, že ho umí utnout čím dál snáz. Naučila se rozčleňovat svou mysl na úhledné, praktické přihrádky. Myšlenky se dají vytěsňovat. Vzpomínky potlačovat. Život byl mnohem snazší, když obehнала zátarasem tu část svého já, která se trápila tím, co provedla. A dokud bude udržovat tyhle části svého vědomí oddělené, tu část, která vnímá bolest, a tu část, která vybojovává války, bude v pořádku.

„Myslíš, že se k nám přidaj?“ zeptal se Kitáj.

„Těžko říct,“ odpověděla Rin. „Zatím nad vším akorát ohrnujou nos. Nevděčníci.“

Se založenýma rukama se dívali, jak muži, kteří si říkali Železní vlci, vynášejí zprostředka osady trosky, které ještě lze zachránit.

Železní vlci byli Sou-ťiho vojsko. Okupaci Chudly jich přežilo víc, než Rin čekala — bylo jich nejméně pět set. To byla úleva. Jižní armáda zoufale potřebovala další vojáky, ale v osadách okupovaných Mukeňany se vhodní branci hledali těžko. Většina mužů ochotných bojovat už byla pohřbená na popravištích. Ti šťastnější,

kteří přežili, byli buď moc mladí, nebo moc staří, případně moc vystrašení, než aby z nich byli dobří vojáci.

Ale Sou-tiho Železní vlci byli silní, zdraví chlapi oplývající bohatými zkušenostmi z boje. Doteď fungovali jako potulní ochránci odlehlých koutů provincie. Po pádu Chudly jich mnoho uteklo do lesů. Teď se houfně vraceli. Budou z nich skvělí vojáci, ale otázka zněla, jestli se nechají přemluvit ke vstupu do koalice.

Rin si tím nebyla jistá. Železní vlci zatím nebyli svým osvoboditelům zrovna dvakrát vděční. Záchrané operace se dokonce naopak zkomplikovaly, protože Sou-tiho muži byli urputně teritoriální a odmítali poslouchat rozkazy od někoho jiného než od Sou-tiho osobně. Zřejmě je štvalo, že se přihnal někdo jiný, kdo uchvátil osvoboditelský titul. Kitáj už řešil tři spory o rozdělování zdrojů, k nimž došlo mezi Železnými vlky a vojáky jižní koalice.

„Co to má znamenat?“ zeptala se najednou Rin.

Ukázala prstem. Dva Sou-tiho vojáci se žlutými páskami pochodovali ke svému ležení a vlekli s sebou pytle rýže.

„A do prdele.“ Kitáj se zatvářil otráveně. „Už zas.“

„Hej!“ Rin vstala a přiložila si ruce k ústům. „Vy tam! Stůjte!“

Šli dál, jako by ji neslyšeli. Musela se za nimi rozběhnout a zařvat na ně, než se konečně zastavili.

„Kam to nesete?“ obořila se na ně.

Podívali se po sobě s viditelně nakvašenými výrazy. Odpověděl ten vyšší. „Sou-ti nám řekl, ať rozdělíme mezi stany trochu rýže.“

„Zřídili jsme společnou jídelnu.“ Rin ukázala prstem. „Můžete se najíst tam. Tam putuje veškerý zachráněný jídlo. Všechny sběrný oddíly dostaly rozkaz...“

Ten menší jí skočil do řeči. „Jo, jenže my vaše rozkazy neposloucháme.“

Nechápavě zamrkala. „Já jsem to tady osvobodila.“

„A to od vás bylo moc hezký, slečno. Jenže teď tuhle ves ovládneme my.“

K Rininu úžasu si pak hodili pytle s rýží na ramena a suverénně odkráčeli, aniž jí věnovali třeba jen pohrdavý pohled na rozloučenou.

Však já vás naučím poslouchat. Dlaň se jí rozezpívala horkem. Zvedla pěst a namířila ji na jejich vzdalující se záda...

„Přestaň.“ Kitáj ji chytil za zápěstí. „Teď není vhodná doba na vyvolávání hádek.“

„Měli by ze mě mít hrůzu,“ procedila. „Ta nehorázná drzost...“

„Nemůžeš se přece rozčilovat kvůli něčí blbosti. Vykašli se na to. Jestli je chceme přetáhnout na naši stranu, nemůžeš jim na potkání upalovat koule.“

„Co jim sakra ten Sou-ťi navykládal?“ zasyčela. „Vždyť ví, že tady velím já.“

„Pochybuj, že jim to oznámil.“

„Tak to je čeká ošklivý překvapení.“

„A i když máš pravdu, nejsou to vojáci, koho musíš přesvědčit,“ podotkl Kitáj. „Musíš přesvědčit Sou-ťiho. Problém je v něm.“

„Měla jsem ho v tom sklepe nechat,“ brblala Rin. „Nebo ho můžeme zabít teď.“

„To by nám asi neprošlo,“ odpověděl nevzrušeně Kitáj. Rin mezi řečí navrhovala vraždu tak často, že se naučil přecházet to bez komentáře. „Takový načasování by působilo podezřele. A jeho vojáky bychom určitě ztratili. Mohla bys to zkusit narařit tak, aby to vypadalo jako nehoda, ale i to by se těžko vysvětlovalo. Sou-ťi není ten typ, co by běžně padal z útesů.“

„Tak ho musíme vyšachovat. Svrhnout ho z toho jeho piedestalu.“

Ale jak? Zamyslela se nad tím. Zdiskreditovat ho by byla pěkná dřina. Ti chlapi ho milují. Taková pouta se hned tak nepřetnou.

„To není nutný,“ řekl Kitáj. „Neutínej hadovi hlavu, když si ho můžeš ochočit. Stačí, když ho přesvědčíš, že je to v jeho zájmu.“

„Ale jak?“

Loupl po ní čtveráckým pohledem. „Podle mě už ti to jde docela dobře.“

Dlaní zdravé ruky si promnula pahýl zápěstí. „Tak já si s ním půjdu hezky od srdce popovídat, jo?“

Vzdychl. „Chovej se slušně.“

„Čemu vděčím za to potěšení?“ zeptal se Sou-ťi. Dřepěl u táborového ohně, shrbený nad miskou kouřící bílé rýže, která voněla mnohem lákavěji než kádě ječných krup v menáži.

„Vstávej,“ vyzvala ho Rin. „Půjdem se projít.“

„Proč?“

„Kvůli soukromí.“

Sou-ťi přimhouřil oči. Asi to očekával, protože skoro neznatelně zavrtěl hlavou na nejbližší Železné vlky. *Nechte nás o samotě*, říkal jeho posunek. *To zvládnou*.

Muži se otočili a odešli. Sou-ťi vstal. „Tak dobře, princezno. Půjdu se s tebou projít.“

Rin nakrčila nos. „Princezno?“

„Absolventka Sinegardu? Někdejší výkvět domobrany? Tomu já říkám šlechta.“

V jeho podání to neznělo jako poklona. Rin se rozhodla na to nereagovat. Držela jazyk za zuby, dokud nezašli hluboko do lesa, mimo doslech vojenského ležení. Může si dovolit poskytnout Sou-ťimu šanci, aby si zachoval důstojnost aspoň před svými muži. Když to udělá, nebude se mu její velení tak moc zajídat.

Pokusila se na to jít diplomaticky. „Určitě už sis všiml, že my máme vojáky a zdroje, který ti chyběj.“

„Zadrž.“ Zvedl ruku. „Vím, o co ti jde. My do žádný koalice nevstoupíme. Tvoje válka není moje starost.“

Přezíravě frkla. „Včera ti naše pomoc přišla náramně vhod.“

„Moje starost jsou Mukeňani. Ale netvař se, že tady jde jenom o Svaz. Vaše jižní koalice popichuje republiku, a jestli si myslíš, že se do toho nechám zatáhnout, tak to nemáš v hlavě v pořádku.“

„Brzy už nebudeš mít na vybranou. Jin Vaisra...“

Sou-ťi obrátil oči v sloup. „Vaisrovi na nás nezáleží.“

„Ale začne,“ trvala na svém Rin. „Myslíš si, že Vaisra se zastaví, až dobude sever? Znáš Hesperany a vím, co maj za lubem. Ti nepřestanou, dokud v každý naší vsi nepostaví kostel...“

Sou-ťi se začal dloubat nehtem malíčku v zubech. „Kostely ještě nikoho nezabily.“

„Utuzujou vražedný režimní ideologie.“

„Ale no tak, to už vaříš z vody...“

„Vážně? Tys s nima snad už měl tu čest? Ne. A toho, cos řekl, budeš litovat, až všichni skončíte pod hesperskou nadvládou. Já s nima mluvila. Víím, za co nás považují. Nic z tohohle — naše vsi, naši lidi, naše svoboda — nepřezijí, až si uspořádaj svět podle svýho.“

„O přežití mi nemluv,“ utrlh se na ni Sou-ťi. „Držel jsem naše lidi při životě celý měsíce, zatímco ty sis u Vaisrova dvora hrála na loveckýho psa. Cos tím získala?“

„Byla jsem blbá,“ opáčila Rin bez obalu. „Vím to. Byla to ode mě pitomost a mělo mi dojít, kam to spěje. Ale teď už jsem zpátky na jihu a my tu armádu můžeme postavit, když přivedeš svoje Železný vlky...“

„To nepřichází v úvahu, princezno,“ přerušil ji se smíchem.

„Ty to asi nechápeš,“ řekla. „To byl rozkaz. Ne prosba.“

Napráhl ruku a cvrnkl ji do nosu. „A tohle zase nechápeš ty — my nejsme pod tvým velením a nikdy nebudeme.“

Rin zamrkala, ohromená, že si to vůbec troufl udělat.

Tak takhle to tedy bude probíhat.

„Ach, Sou-ťi.“ Přivolala si do dlaně plamen. „Nechápeš, jak to tady funguje.“

Vrhla se na něj, zrovna když sáhl po meči. Předvíдалa to. Když se po ní ohnal, uskočila a zprudka ho nakopla do levé česky. Podlomila se mu noha. Tu druhou mu podrazila, takže přistál na zádech, zaklekla ho a chytila ho pod krkem. Pak zmáčkla.

„Netušíš, koho máš před sebou.“ Sklonila se k němu, otřela se mu rty o pokožku a svým dechem mu ožehla tvář. „Já nejsem žádná výkvět Sinegardu. Jsem ta divoká, přičmoudlá, spýrská čubka, co vymazala z mapy celou zemi. A když se naseru, občas mi trochu rupnou nervy.“

Nechala zpod prstů vyvřít slabounký pramínek ohně. Sou-ťi mu povylezly oči z důlků. Zaryla mu špičky prstů hlouběji do krku.

„Vrátíš se se mnou do Žuej-ťinu. Železní vlci odtedka bojují pod mým velením. Zůstane ti funkce jejich velitele, ale dáš svým vojákům jasně najevo, kdo to tady má na povel. A jestli se pokusíte vzbouřit, budeme v tomhle pokračovat tam, kde jsme skončili. Jasný?“

Sou-ťimu poskočil ohryzek. Chabě jí zašátral po ruce.

Zesílila stisk. „Natřela jsem ti to, Sou-ťi. Uděláš bez námitek všechno, co ti řeknu. Když budu chtít, budeš mi lízat boty. Je ti to jasný?“

Přikývl a zoufale se jí pokusil chytit za zápěstí.

Nepolevila. Pod bradou mu začaly naskakovat praskající pučhýře. „Neslyšela jsem odpověď.“

„Jo,“ vychraptěl.

„Jo co?“ Povolila sevření jen natolik, aby mohl mluvit.

„Jo, natřelas mi to. Udělám, co řekneš. Cokoli. Jenom... prosím...“

Pustila ho a dovolila mu vstát. Z krku mu stoupaly tenké proužky dýmu. Pod límcem byla vidět popálenina prvního stupně, světlečervený otisk jejích kostnatých prstů.

Zahojí se to rychle, ale jizva už mu zůstane. Může ji schovávat pod límec a skrývat před svými vojáky, ale uvidí ji naprosto zřetelně i při sebeletnějším pohledu do zrcadla.

„Co kdyby sis na to dal obklad?“ navrhla mu. „Ať se ti to nezanítí.“

Couvl před ní. „Ty jsi šílená.“

„Každej, kdo se přetahuje o tuhle zemi, je šílenej,“ odpověděla. „Ale nikdo z nich nemá tak snědou kůži jako my. Jsem nejmíň hrozná ze všech možností, co se ti nabízí.“

Sou-ťi na ní utkvěl pohledem. Rin nebyla schopná poznat, co se mu honí hlavou a jestli se mu oči lesknou vztekem, nebo potupou. Zatařala ruku v pěst a připravila se na další kolo.

K jejímu údivu se rozesmál. „Tak jo. Vyhrálas, ty svině zasraná.“

„Neříkej mi svině.“

„Vyhrálas, generálko.“ Zvedl ruce v předstírané kapitulaci. „Po-
mašíruju s tebou zpátky. Kam jdeme? Do Ta-lienu? Do Chert'iangu?“

„Už jsem ti to říkala. Do Žuej-ťinu.“

Povytáhl obočí. „Proč Žuej-ťin?“

„Je vestavěnej do hor. Budeme tam v bezpečí skoro před vším. Proč ne?“

„Jenom jsem si myslel, že to bude někde dál na jihu. Blíž k provincii Kohouta, pokud ti jde o osvobození.“

„Co to meleš? Okupovaný oblasti jsou soustředěný u hranic Opice.“

„To teda nejsou. Většina jich je nakupená na jihu provincie Kohouta.“

„Kde, u sídelního města?“ Rin se zamračila. Nic z toho neodpovídalo informacím zjištěným jejími zvědy.

„Ne, někde dál na jihu,“ odpověděl Sou-ťi. „Pár tejdnu pochodu od oceánu. Takovej shluk vesniček, ten určitě nebudeš znát.“

„Tikaň,“ řekla bezmyšlenkovitě.

Malý újezd, o kterém nikdo nikdy neslyšel. Nudná, nezajímavá obec neoplývající žádnými cennostmi ani výjimečnou kulturou, ničím kromě poslušného obyvatelstva, od druhé invaze stále závislého na opiu. Rin kdysi doufala, že se tam už v životě nevrátí.

„Jo.“ Sou-ťi povytáhl obočí. „To je jedna z nich. Ty to tam snad znáš, nebo co?“

Pak řekl ještě něco, ale Rin už neslyšela co.

Tikaň. Mukeňané jsou pořád ještě v Tikani.

Jsme to ale pitomci, proletělo jí hlavou. Celou tu dobu jsme bojovali na špatný frontě.

„Řekni svým chlapům, ať si sbalej věci,“ pronesla. „Za dvě hodiny vyrážíme do Žuej-ťinu.“

Kapitola 3

Toho večera zahájili zpáteční pochod do hlavního ležení jižní kóalice. Žuej-ťin ležel v odlehlé části provincie, chudém a vyprahlém kraji zdeptaném roky loupežnictví, válečných tažení, hladomorů a epidemií. Za starých dob býval sídelním městem provincie, bohatou metropolí, jež byla vyhlášena svými kamennými svatyněmi, stylově zabudovanými do pečlivě upravených okolních bambusových hájků. Teď sestával z troskek své bývalé nádhery, zpola zpusošených deštěm a zpola pohlcených hvozdem.

To z něj dělalo vynikající skrýš. Obyvatelé provincie Opice se už stovky let pyšnili schopností zmizet během těžkých časů beze stopy v horách. Stavěli si domy na kůlech nebo v korunách stromů, aby na ně nemohli tygři. Jejich dlážděné cestičky, vinoucí se temným lesem, byly pro necvičené oko neviditelné. Všechny dávne pověsti líčily místní lid standardně jako zaostalé horaly, zbabělce, co se schovávají na stromech a v jeskyních, zatímco okolním světem zmítají války. Právě díky těmto rysům však úspěšně přežívali.

„Kam to jdeme?“ reptal Sou-ťi po týdnu nepřetržitého stoupání do svahu, během něhož potkávali jen bezpočet hrbolatých steziček protínajících kopcovitý les. „Tady v horách nic není.“

„To si myslíš ty.“ Rin se sklonila, aby si prohlédla zářezy dole na kmeni topolu, důkaz toho, že jdou pořád správným směrem, a mávla na kolonu, ať postupuje za ní.

Výstup soutěskou byl snazší, než si pamatovala. Led už na okrajích začínal ztrácet lesk. Pod zasněženými plochami prosvítala spousta zeleně, která ještě před dvěma týdny, když Rin vyrážela, nebyla vidět. Jižní koalice se navzdory veškerému očekávání dožila jara.

Zima v provincii Opice byla pro jižní koalici mrazivým, úmorným martyriem. Tady nesněžilo, tady rovnou padaly kroupy. Chladný, suchý vzduch se nedal ani pořádně vdechnout. Půda se proměnila v cosi tvrdého a drobného. Nic tu nerostlo. Ocitli se na pokraji smrti hladem a neunikli by jí, kdyby v mukenské enklávě, vzdálené deset mil, kterou přepadli ze zálohy, neobjevili neuvěřitelné množství potravinových zásob.

Vojáci se o svou kořist nerozdělili. Rin nemohla zapomenout na výrazy vesničanů vylézajících ze skrýší, hubených a vyčerpaných, jejichž úleva obratem přerůstala ve zděšení, jakmile pochopili, že jejich osvoboditelé si hodlají jednoduše odvézt jejich obilí s sebou.

Zaplašila tu vzpomínku. Byla to nutná oběť. Na jižní koalici závisí budoucnost celé země. Co je proti tomu pár životů?

„Tímhle se ovšem leccos vysvětluje,“ utrousil Sou-ti prodírající se podrostem.

„O čem to mluvíš?“

„Osvoboditelská vojska se neschovávají na horách.“

„Že ne?“

„Když se snažíš dobýt zpátky ztracený území, osidluješ osvobozený vesnice. Rozšiřuješ si základnu. Stavíš opevnění, abys měla jistotu, že Mukeňani už se nevrátějí. Ale vy jste akorát chamtiví dobyvatelé. Osvobozujete, ale jenom kvůli odvodům.“

„Neslyšela jsem, že by sis stěžoval, když jsem tě osvobodila z toho sklepa.“

„Jak myslíš, princezno.“ V Sou-ťiho hlase zazněl kritický, výsměšný tón. „Ty nejsi žádná spasitelka jihu. Jenom se tady schovááš, dokud se to všechno nepřežene.“

Na mysl jí vytanulo několik nevybíravých odpovědí. Všechny je spolkla.

Potíž byla v tom, že Sou-ťi měl pravdu. Jižní koalice byla až příliš pasivní, zbytečně otálela se zahájením masového tažení, které očividně potřeboval zbytek země, a ji to štvalo.

Vedení koalice pořád usilovalo v Žuej-ťinu jen o holé přežití a to znamenalo stáhnout se do hor a takticky vyčkávat, zatímco Vaisrova republika bojovala o vládu nad severem. Měli však co dělat, aby se vůbec udrželi naživu. Takhle to nemohlo jít dál věčně. V Žuej-ťinu byli prozatím v bezpečí ze stejných důvodů, kvůli nimž se město pomalu stávalo jejich hrobkou.

Ne pokud k tomu bude mít co říct Rin. Ne pokud vyšlou celou svou armádu na jih.

„To se brzy změní.“ Zarazila svou lezeckou hůl do kamenité pěšiny a vytáhla se po strmém svahu o kus vzhůru. „Uvidíš.“

„Tys zabloudila,“ obvinil ji Sou-ťi.

„Nezabloudila.“

Byla beznadějně ztracená. Věděla, že jsou blízko, ale netušila, kterým směrem se teď mají dát. Ani po třech měsících a desítkách výprav pořád nedokázala stanovit přesnou polohu vchodu do Žuej-ťinu. Byla to skrýš navržená tak, aby zůstala neviditelná. Rin musela vystřelit vysoko do vzduchu složitou světlici a pak čekat, dokud se z podrostu nevynořila dvoučlenná hlídka a nedovedla je ke stezce dosud neviditelné, teď ovšem nad slunce jasné. Rin šla za hlídkou a Sou-ťiho úsměšků si nevsímalala.

Po půlhodinovém pochodu se vojenský tábor vynořil ze stromů jako zrakový klam. Všechno bylo zamaskováno tak šikovně, až to budilo dojem, že by stačilo, aby Rin mrkla, a celé ležení zmizí.

Hned za hradbou z bambusových kůlů, kterou byl tábor obehnan, se tísnil rozvášněný dav kolem čehosi položeného na zemi.

„Co se tady stalo?“ zeptala se Rin bližšího z obou strážných.

„Konečně zabili toho tygra,“ odpověděl.

„Fakt?“

„Dneska ráno našli mršinu. Stáhneme ho z kůže, ale lidi se nedokážou shodnout na tom, komu by měla kožešina připadnout.“

Tygr sužoval ležení už předtím, než Rinini vojáci odtáhli k Chudle. Svým vrčením naháněl hrůzu vojákům na hlídce. Noc co noc se z potravinových zásob ztrácely sušené ryby. Když šelma odvěkla ze stanu nemluvně a zanechala jeho rozdrásané, ohryzané tělíčko u potoka, správce Opice na ni poslal loveckou výpravu. Lovci se však vrátili s prázdnými rukama, unavení a poškrábaní od trní.

„Jak se jim to podařilo?“ zajímalo Kitáje.

„Otrávilí jsme koně,“ odpověděl strážný. „Beztak umíral na žaludeční vřed, jinak bychom ho nemohli postrádat. Naládovali jsme zdechlinu opiem a strychninem a předhodili ji tygrovi. Dneska ráno jsme tu mrchu našli. Tuhá jako prkno.“

„Tak vidíš,“ prohodila Rin ke Kitájovi. „Je to dobrej plán.“

„Tohle s tvým plánem nijak nesouvisí.“

„Opium zabíjí tygry. Doslova i obrazně.“

„Tahle země už kvůli němu prohrála dvě války,“ opáčil. „Nechci ti nadávat do pitomců, protože tě mám rád, ale je to hrozně pitomej plán.“

„Máme na to ornou půdu! Moag ji ještě ráda skoupí. Kdybychom je vysadili jenom v několika oblastech, získáme veškerý potřebný stříbro...“

„A armádu plnou narkomanů. Přiznejme si to, Rin. To bys snad chtěla?“

Rin se nadechla k odpovědi, ale pak její pohled upoutalo něco za Kitájem.

Stranou od davu postával nějaký dlouhán se založenýma rukama a pozoroval ji. Čekal. Byl to Tu Ču-ten, pravá ruka zbojnického náčelníka Ma Liena. Když si všiml, že ho zpozorovala, povytáhl obočí a Rin souhlasně přikývla. Ču-ten trhl hlavou k lesu, otočil se a zmizel mezi stromy.

Rin se dotkla Kitájovy paže. „Hned se vrátím.“

To už Ču-tena zahlédl i Kitáj. Vzdychl. „Pořád sis s tím nedala pokoj?“

„Nenapadá mě jiná možnost.“

Odmíchl se. „Ani mě ne,“ řekl nakonec. „Ale dávej si pozor. Opičákovi chlapi nás sledují.“

Rin se setkala s Ču-tenem na obvyklém místě, u pokrouceného jeřábu míli od tábora, tam, kde potůček zurčel tak hlasitě, že by jejich hovor žádný slídl nezaslechl.

„Našla jsi Jang Sou-ťiho?“ Ču-ten při řeči ostražitě tékal očima kolem sebe. Správce Opice měl všude v Žuej-ťinu své špehy a Rin by se nedivila, kdyby ji cestou z tábora někdo sledoval.

Přikývla. „Stálo to trochu přemlouvání, ale je tady.“

„Jakej je?“

„Arogantní. Prudí.“ Protáhla obličej, protože se jí vybavil Sou-ťiho samolibý, potouchlý úšklebek.

„Takže úplně jako ty?“

„Moc vtipný,“ protáhla. „Ale je schopnej. Terén zná dobře. Má spoustu kontaktů mezi místními lidma — možná je na výzvědnou síť napojenej líp než my. A má s sebou pět set zkušených vojáků. Ti by za něj umřeli.“

„Výborně,“ prohodil Ču-ten. „Teď už to jenom zařídit tak, aby začali umírat za tebe.“